

เสวนา “สภาเด็กกับการพัฒนาเด็ก”
โดย กลุ่มสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี
จังหวัดตรัง และจังหวัดนนทบุรี
สถานที่ อาคารหอจดหมายเหตุ ชั้น 2 เวทีสวนปฎิใจสมุปบาท
วันที่ 7 พฤษภาคม 2554 เวลา 09.00-11.00 น.

ผู้ดำเนินรายการ: คุณธวัช หมดเต๊ะ

ผู้ร่วมเสวนา: นายศุภชัย ไตรไทยธีระ ประธานสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี
นายชยางกูร ยี่ลังกา ประธานสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่
นายสถาพร พันธุ์ประดิษฐ์ อดีตสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดตรัง
นายณัฐกิตติ์ จิตรตรีสินธุ์ ที่ปรึกษาสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดนนทบุรี อดีตสภาเด็ก
และเยาวชนจังหวัดนนทบุรี

ถอดเทปการเสวนา

ผู้ดำเนินรายการ:

เรียกว่าพูดคุยกันแบบสบายๆ นะครับเรื่องของสภาเด็กกับการพัฒนา ก่อนที่จะแนะนำพี่ ๆ นะครับ รู้จักสภาเด็กไหม ใครไม่รู้จักสภาเด็กบ้าง ถามก่อน ยกมือขึ้นไม่ต้องอาย ถ้าไม่ยกมือเดี๋ยวจะถาม แสดงว่ารู้จักหมดนะ สภาเด็กตามความเข้าใจของเรานั้นคืออะไร ลองบอกสักนิดหนึ่งนะ เราจะได้คุยกันถูกต้อง เราให้น้องผู้ชายก่อนดีกว่า สภาเด็ก สภาเด็กในความเข้าใจของอาทิตย์ อาทิตย์เข้าใจว่าสภาเด็กคืออะไร

อาทิตย์:

คือ กลุ่มเยาวชนที่มีจิตอาสาในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม

ผู้ดำเนินรายการ:

อาทิตย์บอกว่าเป็นกลุ่มเยาวชนที่อาสา มีจิตอาสา ทำงานเพื่อพัฒนาสังคมนะครับ โดยเฉพาะชุมชนเราเอง ลองฟังเสียงน้องผู้หญิงบ้าง เอาคนไหนดี คนนี้ดีกว่า สภาเด็กและเยาวชนในความเข้าใจของเรานั้นคืออะไรครับ

เยาวชนหญิง:

ค่ะ สภาเด็กและเยาวชนสำหรับดิฉันก็คือ การเปิดโอกาสให้เยาวชนเข้ามามีบทบาทในการทำงานไม่ว่าจะเป็นในด้านต่างๆ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านประชาธิปไตย เพราะต่อไปในภายภาคหน้า ดิฉันเชื่อว่าเยาวชนนี้จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติของเราค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ:

เยี่ยมมากเลยนะครับ นี่คือความเข้าใจของเราครับ เอาอีกสักคนครับ รู้สึกว่าตอนนี้จะก้มหน้าก้มตากันหมดนะครับ เอ้า! ฟังเสียงคนนี้ดีกว่าเสื้อสีม่วงครับ

เยาวชนหญิง:

ค่ะ สภาเด็กสำหรับดิฉันก็หมายถึง การที่เปิดโอกาสให้เยาวชนอย่างพวกเราได้มีบทบาทในการที่จะพัฒนาค่ะ

ผู้ดำเนินรายการ:

คือ เด็กได้มาช่วยมีส่วนร่วมในการพัฒนาละครครับ แล้วเดี๋ยวเราลองมาคุยละครครับ สภาเด็กผมเข้าใจว่าแต่ละคนเข้าใจความหมายค่อนข้างใกล้เคียงกันละครครับ หลักใหญ่ใจความก็คือ เรื่องของการให้พื้นที่ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำงาน แต่ที่ผมได้เชิญมาคุยคือ ในเรื่องของประเด็นความแตกต่างหลากหลายในทางปฏิบัติละครครับว่าเวลาที่ ๆ เขาทำงานในพื้นที่ที่เขาทำงานกันอย่างไร มีที่เด็ดอะไร อย่างไรในการทำงาน แล้วทำให้คนที่ให้การตอบรับเป็นอย่างดี อะไรนี่แหละครับ เราจะมาแลกเปลี่ยนจากที่ ๆ มาฟังจากที่ ๆ ว่าเขามีไม้เด็ดๆ มีของดีอะไรมาแลกเปลี่ยนบ้าง

จะขอแนะนำก่อน คนแรกละครครับ ทำงานอยู่กับสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดนนทบุรี ซึ่งไม่ไกลจากนี้รอบ ๆ กรุงเทพฯ นื่องนี้หรือพี่น้อง ญัฐกฤษ กฤษมีศิลป์ ละครครับ สภาเด็กจังหวัดนนทบุรี อีกคนหนึ่งละครครับ ผลงานเยอะมากเหมือนกันในพื้นที่ มีคนไปดูงานเยอะมาก กิจกรรมเยอะ พี่ใหม่หรือน้องใหม่ นายสุภชัย ไตรไทยธีระ จากสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานีละครครับ มาไกล อีกคนก็มาไกลเหมือนกัน กิจกรรมเยอะเหมือนกัน ซึ่งเมื่อวานก็มีมาทำกิจกรรมต้นบนเวที พี่ปลาหรือน้องปลานะครับ สภาพร พันธุ์ประดิษฐ์ จากสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดตรังละครครับ อยู่ภาคใต้ อีกคนหนึ่งละครครับ นี้ก็มาไกลมาก จากสภาเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ พี่เปียหรือน้องเปีย ชยางกูร วิรินดา ละครครับ ทั้ง 4 คนนี้ ค่อนข้างจะมีประสบการณ์การทำงานในเรื่องของการจัดกิจกรรมสภาเด็ก ค่อนข้างเยอะ เดี่ยวเราจะมาพูดคุย ชวนพี่ๆ พูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ว่าพี่ ๆ ได้ทำอะไรกันบ้าง

ก่อนที่จะพูดคุยกับพวกพี่ๆ เรามาลองซ้อมปรบมือกันก่อนดีกว่า วางกระดาษปากกลางก่อน เราจะปรบมือเป็นช่วงๆ ใครถูกใจอะไรก็ใช้การปรบมือละครครับ แสดงความคิด ปรบมือของเรา ปรบมือแบบแรก ปรบมือแบบผู้ดี ไหนใครลองก่อนสิทำได้ไหม ปรบมือแบบผู้ดีทำอย่างไร ปรบข้างหน้ามือปรบนิดหน่อย เสียงเบาๆ นิดพอได้ยินเสียง ลองครึ่งลองครึ่งปรบมือแบบผู้ดีหน่อย โอเคนะ นี่ปรบมือแบบผู้ดี ปรบมือแบบท้องถื่น ปรบมือแบบบ้านนอก ต้องอย่างนี้ (แสดงจังหวะการปรบมือ) เดี่ยวช่วงไหนที่เราถูกใจ เราก็เลือกเอา จะปรบมือแบบผู้ดีหรือปรบมือแบบบ้านนอกครับ โอเคนะ เดี่ยวพี่จะชวนคุย จะแลกเปลี่ยน ใครมีคำถามอะไรละครครับ ถามได้ตลอดเวลา คำถามแรกที่ยกจะถามน้องที่นั่งอยู่ตรงนี้ก่อน เราจะเริ่มจากน้องก่อนก็ได้ละครครับ คำถามแรกแต่ละที่ นนทบุรี ตรัง อุบลราชธานี และเชียงใหม่ ในฐานะที่เป็นแกนนำหรือเป็นคนนำของชุมชน โดยส่วนตัวเราอยากเห็นภาพเยาวชนในพื้นที่ เอาความฝันก่อน โดยส่วนตัว เราอยากเห็นเด็กนนทบุรี เยาวชนนนท์ที่มีภาพอย่างไร

নীต (สภาเด็กนันทบุรี):

ครับ สำหรับনীตนะครับ ที่ทำงานสภาเด็กมาทั้งหมด 6 ปี สิ่งหนึ่งที่อยู่อยากเห็นน้องๆ เด็กและเยาวชน ในจังหวัดนันทบุรีก็คือ มีความฉลาดในตัวเองและกล้าพูด กล้าแสดงออก ก็ว่าบางทีการที่เป็นเด็กในเมืองอยู่ แต่เรื่องของการสอนกับครูอย่างเดียว บางทีเรื่องการพูดการอะไรนี้เขาก็ไม่กล้าพูดไม่กล้าคิด คือบางทีก็คิดได้ แต่ไม่ค่อยลงมือทำ ทำก็ไม่ทำตามที่พูดอะไรอย่างนี้ครับ ก็อยากจะทำให้ตรงนี้เป็นจุดหนึ่งที่พอมีสภาเด็กเข้ามาแล้ว เขาได้ใช้ตรงนี้ไม่ใช่แค่เล่นอย่างเดียว แต่ว่าใช้วิธีนี้ในการพัฒนาตนเองด้วย เพราะถ้าเด็กได้เข้ามาตรงนี้ มีเด็กหลายคนเข้ามาในสภาเด็ก จากการที่เป็นเด็กที่ไม่เคยพูด หรือพูดแต่พูดน้อย เขาก็พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกับการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ เราก็ใช้วิธีพวกนี้ในการที่จะให้น้องเขาพูด บางทีเราทำงานเยอะๆ เราก็เริ่มแบ่งงานให้น้องบ้างว่าน้องคนนี้นำงานนี้แทนพี่นะ น้องคนนี้นำงานนี้แทนพี่ ก็เป็นการฝึกเขา เรา 1 คนไม่สามารถแยกงานไป 3-4 งานในเวลาเดียวกันได้ เราก็ใช้การเฉลี่ยงานกันทำ

ผู้ดำเนินรายการ:

น้องনীตจากนนท์อยากเห็นเด็กนนท์กล้า เก่ง กล้าแสดงออก กล้าที่จะพูดคุย ปลายบ้าง ปลายอยากเห็นเด็กตรงเป็นอย่างไร

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ครับ เรื่องสภาเด็กเราเริ่มมาตั้งแต่ปี 47 เนื่องจากเราเป็นจังหวัดที่อยู่ในภาคใต้ และวิถีชีวิตส่วนใหญ่จะเป็นเด็กชนบท บ้านๆ เป็นส่วนใหญ่ การฝันของพวกเราในการทำสภาเด็กก็คือ เราอยากจะทำเห็นเด็กท้องถิ่นได้ย้อนวิถีชีวิตตัวเองกลับไปอยู่ในวิถีชีวิตเดิม ลักษณะของเขามาอย่างไร ความเป็นอยู่ของเขาเกิดมาอย่างไร เราอยากให้เราย้อนกลับไปดูว่าพ่อแม่เขาใช้ชีวิตมาอย่างไร แล้วพอถึง ณ จุด ๆ หนึ่งเราอยากให้เราย้อนกลับไปใช้ชีวิตไปอยู่ในบ้านเกิดของเขาเอง เพราะว่าตอนนี้ปัญหาที่เราพบก็คือ เด็กส่วนใหญ่มักจะพาตนเองเข้าสู่เมือง เพราะไม่อยากที่จะอยู่ในบ้านของตนเอง แต่เราพยายามมุ่งเน้นให้เขากลับไปอยู่ที่ท้องถิ่น เน้นให้เขาเห็นความสำคัญของการพัฒนาตัวเอง พัฒนาบ้านเกิดของตนเอง และข้อสำคัญก็คือไม่อยากให้เขาทิ้งปู่ย่า ตายาย เรามักจะพบว่าส่วนใหญ่เด็กจะเข้าเมืองทำให้ท้องถิ่นเหลือแต่คนแก่ ๆ แล้ววิถีชีวิตก็จะเริ่มสูญหายไป ตอนนี้เรากำลังทำเรื่องโรงเรียนชีวิตศึกษา ฝันของเราก็คือ อยากจะให้ตัวโรงเรียนชีวิตศึกษาเกิดขึ้นในท้องถิ่นเราเองคือการให้พ่อแม่ให้ปู่ย่า ตายาย สอนเด็กตัวเล็กๆ กลายเป็นโรงเรียนวิถีชีวิต ซึ่งไม่ใช่โรงเรียนที่อยู่ในสังกัดโรงเรียนปกติแต่เป็นโรงเรียนชีวิตที่ครูคือ พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย นักเรียนคือลูกหลานของเขาเองในชุมชน

ผู้ดำเนินรายการ:

นี่คือฝันของน้องปลา อยากเห็นเด็กอยู่กับบ้าน รู้ที่จะอยู่กับบ้าน รู้ว่าจะอยู่อย่างไร คือไม่ทิ้งบ้านตัวเองไป เป็นอะไรที่เป็นสำคัญ ส่วนใหญ่แล้วพอเรียนสูงขึ้นๆ ก็จะไม่ค่อยได้กลับบ้านแล้ว นี่คือความฝันของเขา มาฟังที่อุบลฯ บ้าง

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ความฝันของผมก็อยากเห็นเด็กอุบลฯ กลับมา มีความเชื่อที่ดีขึ้น โดยเฉพาะน้องๆ ที่อยู่ในเขตรอบนอก ส่วนใหญ่เขาจะยึดติดกับค่านิยมเดิม ๆ พอเขาได้รับสิ่งใหม่ไปกระตุ้นเขาก็เกิดการเปลี่ยนแปลงได้โดยง่าย ซึ่งตัวผมเองผมอยากให้เด็กเหล่านี้เกิดแนวคิดในการที่จะพัฒนาชุมชนตนเองมากที่สุด เพราะว่ามันจะเป็นการปลูกฝังจิตสำนึก อย่างที่ปลาบอกว่าถ้าเด็กมีใจรักที่จะหันกลับมาพัฒนาบ้านเกิด อย่างน้อยก็ยังเป็นจุดที่จะทำให้เขาเกิดจุดเปลี่ยนในชีวิตได้ เพราะอย่างน้อยเขาก็ให้ความสำคัญว่า เอ๊ะ! นี่บ้านของเรา ถิ่นของเรา เขาก็ยังมีแนวคิดที่ว่าถ้าเราไม่พัฒนาบ้านเราแล้วเราจะไปพัฒนาที่ไหนนะครับ ในส่วนนี้ใหม่ก็อยากเห็นรูปแบบของการพัฒนาโดยการส่งเสริมของผู้ใหญ่มากขึ้นกว่านี้ครับ ในอนาคต เพราะปัจจุบันเราก็ทำกันอยู่แต่พวกเรา แต่ว่าบทบาทของผู้ใหญ่ที่เข้ามาช่วยเหลือค่อนข้างที่จะน้อยอยู่นะครับ ใหม่ก็อยากเห็นการประสานความร่วมมือระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ให้มากขึ้น

ผู้ดำเนินรายการ:

นี่ของใหม่นะ เรามาฟังของเปียบ้าง เชียงใหม่ อยากเห็นเด็กเชียงใหม่เป็นอย่างไร

น้องเปีย (สภาเด็กเชียงใหม่):

เชียงใหม่ นะครับ เป็นบริบทที่มีสังคมทั้งเมืองและกึ่งสังคมชนบท เชียงใหม่จะเป็นศูนย์กลางในการเรียนสำหรับเด็กและเยาวชนที่อยู่ในเขตจังหวัดเชียงใหม่และไม่เฉพาะเด็กที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น ยังรวมไปถึงน้องๆ ที่อยู่จังหวัดใกล้เคียงที่เข้าไปศึกษาที่จังหวัดเชียงใหม่ นะครับ ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาหรือสิ่งต่างๆ มากมาย แต่สิ่งที่สภาเด็กจังหวัดเชียงใหม่อยากเห็นก็คือ เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กในเชียงใหม่หรือว่าเด็กจากจังหวัดรอบนอกที่เข้าไปเรียนนะครับ สามารถที่จะมีความคิดและก็สามารถวิเคราะห์ปัญหา และสามารถตัดสินใจดำเนินแนวทางที่ถูกต้องครับ ไม่ทำให้เกิดปัญหากับตนเองได้ครับ และอีกอย่างหนึ่งก็เหมือนกับหลาย ๆ จังหวัดที่มีความคิดเหมือนกันคือ อยากให้ผู้ใหญ่เปิดโอกาสให้เด็กเข้ามา มีบทบาท ได้มีส่วนร่วมในการแก้ไข

ปัญหาสังคมครับ นี่คือนี่สิ่งที่ไม่ว่าจะเป็นเชียงใหม่หรือว่าจะจะเป็น 3 จังหวัดหรือว่าจะภาคใต้ในประเทศไทย
อยากจะเห็นก็คือ เราสามารถทำงานหรือว่าแก้ไขปัญหาพร้อมกับผู้ใหญ่ได้ทุกๆ กระบวน ทุกฝ่าย

ผู้ดำเนินรายการ:

นี่ก็เป็นของเชียงใหม่ อยากให้เด็กเชียงใหม่คิดเป็นนะครับ คิดดี ทำอะไรเกี่ยวกับชุมชนของตัวเองได้
ครับ และก็เรื่องของ การได้มีพื้นที่ มีโอกาสที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำงานในทุกรูปแบบ ในทุกจุดนะครับ นี่
เป็นความหวังของเชียงใหม่ เห็นไหมครับมันจะมีความคล้าย ความเหมือนกันอยู่บ้าง อันนี้ไม่ใช่เรื่องผิดแต่อย่าง
ใด ไม่จำเป็นว่าตั้งขึ้นมาเป็นสภาเด็กต้องมีความเหมือนกันหมด แบบนี้มันจะผิดธรรมชาติ เราฝันของเรา เรา
อยากเห็นเป็นแบบไหนอย่างไรเป็นเรื่องธรรมดา อันนี้คือเรื่องฝันนะครับ ที่นี้ผมจะชวนคุณคิดหนึ่งว่า พอฝัน
อย่างนี้แล้ว สภาเด็กได้ทำงานในพื้นที่ที่ได้ทำไปแล้ว พอจะเล่าแลกเปลี่ยนกับลุงได้ไหมว่า มีอะไรใหม่ที่เราทำ
ไปแล้วรู้สึกที่เราได้ผลตอบแทนกลับมาจากชุมชน จากผู้ใหญ่เป็นอย่างดีนะครับ อยากให้เล่านิดหนึ่งว่าเราทำ
อะไร อาจจะยกตัวอย่างกิจกรรมและผลตอบแทนที่ว่าเป็นอย่างไร หน้าตามันเป็นอย่างไร มันเกิดอะไรขึ้น ใครจะ
เริ่มก่อน เปียก่อนก็ได้

น้องเปีย (สภาเด็กเชียงใหม่):

สำหรับกิจกรรมที่โดดเด่นที่เราดำเนินการในช่วงนี้ นะครับ ก็คือ การจัดกิจกรรมพื้นที่สร้างสรรค์
สำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นกิจกรรมหลักที่สภาเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ได้ร่วมกับหน่วยงาน NGO
และภาคีภาคส่วนต่างๆ ซึ่งเราเป็นตัวประสานงาน จะให้ชุมชน นื่องๆ นะครับ ได้มีโอกาสในการจัดกิจกรรม
ดีๆ โดยสภาเด็กเป็นตัวประสานงาน ซึ่งจะให้นื่องๆ แต่ละพื้นที่เข้ามามีบทบาทในการคิดและจัดกิจกรรมด้วยตัว
ของเด็กเอง โดยจะมีผู้ที่คอยหนุนในส่วนของหน่วยงาน บริษัท ซึ่งได้รับการตอบรับจากผู้ใหญ่ดีมากทุก
ส่วน เพราะในความเป็นจริงแล้วถึงเราจะมีการจัดตั้งสหชุมชนจังหวัดที่เข้มแข็ง แต่ส่วนของอำเภอ ส่วนของตำบล
เรายังขาดการประชาสัมพันธ์ เรายังขาดเอกสารนะครับ ถึงแม้ว่าเราจะมี พรบ. ที่ทำให้เรามีจุดยืนในส่วน
ของจังหวัด ในส่วนของอำเภอ แต่ในสภาพความเป็นจริงแล้วในพื้นที่ในท้องถิ่นยังไม่ค่อยมีโอกาสสัมผัสหรือว่ารู้จัก
กับสภาเด็กมากนัก เมื่อเราลงไปประชาสัมพันธ์ ลงไปให้ความรู้เกี่ยวกับสภาเด็กและเยาวชน ในความเป็นจริง
แล้วบางพื้นที่อาจจะบอกว่าไม่สามารถติดต่อกับผู้ใหญ่ได้ แต่ถ้าเราเข้าไปคุยเองและก็นำเสนอรูปแบบของเรา
อย่างเป็นทางการนะครับ ผู้ใหญ่ก็จะมองเห็นว่าสิ่งที่เราทำนี้จะเกิดประโยชน์กับเด็กและเยาวชนอย่างไร ทุก
ส่วน ทุกองค์กร ก็จะเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อที่จะเป็นภาคีเครือข่ายและก็จะทำกิจกรรมกับเรา

ผู้ดำเนินรายการ:

คล้าย ๆ ว่าทีมสภาเด็กจังหวัด คือเป็ยเขามาจากสภาเด็กระดับจังหวัด เหมือนเป็นตัวกลางที่ช่วยน้อง ๆ สภาเด็กในพื้นที่อีกทีหนึ่งใช่ไหม ในการที่เข้าไปหาผู้ใหญ่ เข้าไปขอยขอความช่วยเหลือ เข้าไปขอยนำเสนอไอเดีย ว่าเราจะทำแบบนี้ แบบนี้ แบบนี้

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

การจัดตั้งสภาเด็กในส่วนที่เราทำ เป็นจากระดับตำบล ตัวแทนระดับตำบลก็มาระดับอำเภอและก็ระดับจังหวัด ในความเป็นจริงแล้วมันเป็นแค่การส่งชื่อหรือไม่มีการจัดตั้งสภาเด็กในท้องถิ่นจริงๆ ดังนั้น เราเลยลองคิดเป็นบูมเมอเรง เมื่อเรามาจากจุดที่ต่ำที่สุดก็คือในระดับตำบล ขึ้นมาระดับอำเภอ และระดับจังหวัด ซึ่งระดับจังหวัดมีความคิดเห็น เราลองมองกลับไปในส่วนของอำเภอว่าแต่ละอำเภอมีความคิดเห็นเหมือนจังหวัดไหม ตำบลมีความคิดเห็นไหม

ผู้ดำเนินรายการ:

ครับ โดยใช้พื้นที่สร้างสรรค์ให้เด็กได้มาแสดง แต่ว่าให้แสดงเป็นรูปกิจกรรมของเขา ตามความเห็นของเขา อย่างของเชียงใหม่เขาเรียกว่าเวทีอะไรนะ

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

เขาเรียกว่า ช่วงละอ่อนเชียงใหม่

ผู้ดำเนินรายการ:

ช่วงละอ่อน ใครรู้จักบ้าง แปลว่าอะไร ช่วงละอ่อน ภาษาเหนือ มีใครรู้จักไหม คนเหนือรู้จักไหม เป็ยครับแปลให้ฟังนิดหนึ่ง ช่วงละอ่อน แปลว่าอะไร

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

จริงๆ ช่วง ก็หมายถึง ลาน เป็นลานกว้างๆ เขาจะเรียกว่าช่วงครับ แล้วก็ละอ่อนซึ่งเหมือนกับเด็ก เชียงใหม่ก็คือเหมือนกับเราพูดโดยตรงถึงจังหวัด คือจเรามองรูปแบบเป็นพื้นที่สร้างสรรค์สำหรับเด็ก ซึ่งเราจะตั้งจุดเซนเตอร์ให้แล้วก็นำการแสดงเด็กๆ ที่อาจจะเป็น idol หรือขวัญใจน้องๆ ก็มาโชว์พร้อมๆ กับศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน มีน้องที่มีกลุ่มก้อนในท้องถิ่นตนเองก็มา เพื่อที่จะให้น้องๆ หลายๆ คนที่ยังไม่มีกลุ่มหรือว่ายังไม่

ความคิดที่จะเข้ามามีส่วนร่วมมองบนเวทีอย่างนี้ว่าสักวันหนึ่งเราจะทำอะไรที่สร้างสรรค์แล้วมาโชว์ในงานนี้
ซึ่งแต่ละพื้นที่ก็ก็จะเป็นเซนต์เตอร์ตลอดไป

ผู้ดำเนินรายการ:

คือเวทีบวก จัดมาก็ครั้งละ

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

เราจัดมาตั้งแต่ปี 52 ครับ เราได้รับงบประมาณจากยุทธศาสตร์จังหวัดเชียงใหม่ 2 ล้านบาท ซึ่งเป็นเงินที่
ถือว่าเยอะมาก แต่สามารถทำอะไรให้เด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่

ผู้ดำเนินรายการ:

คือหลักๆ จังหวัดเป็น sponsor ช่วย 2 ล้าน ยังไม่นับ sponsor อื่นอีกนะ

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

ยังครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

เอามาใช้ในการจัดกิจกรรม ก็คล้ายๆกับงานแบบนี้เนอะ อันนี้เป็นกิจกรรมหนึ่ง จัดปีหนึ่งก็ครั้ง รวมแล้ว

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

เราจัดปีหนึ่ง 9 ครั้งครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ปีเดียวนะ

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

ปีเดียว 9 ครั้งครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

แสดงว่ามีหลายเดือนมาก จัดทีเดียวไหม

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

เราไม่ได้จัดทีเดียวครับ คือเหมือนกับไปเปิดเวที ไปเปิดพื้นที่ให้น้องๆ อย่างในอำเภอเมืองเราจะเปิดจะปิด แต่อำเภอรอบนอกเราจะไปเปิด จากนั้นจะมีภาคีเครือข่ายไม่ว่าจะเป็นในส่วนของ อบต. ในส่วนของ NGO ในพื้นที่ก็จะเข้ามาสานกิจกรรมต่อจากเราทุกเดือนหรือทุกๆ ปี

ผู้ดำเนินรายการ:

ครับ ก็ดีนะ ปีหนึ่งมี 12 เดือน จัดไป 9 เว้นอยู่ 3 เดือนนะครับ ก็ค่อนข้างเยอะเหมือนกันนะครับ เสี่ยงตอบรับ เป็นอย่างไร ได้ผู้ใหญ่มาสะท้อน มาพูดคุยกับเป็ย เขาพูดอะไร ในแง่ไหนบ้าง มันคืออย่างไร

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

อย่างที่กล่าวไปแล้วว่าในส่วนของจังหวัดอาจจะรู้จักหรือประชาสัมพันธ์สภาเด็กในจังหวัดเยอะแล้ว ส่วนในท้องถิ่นได้รับการตอบรับดีมาก เพราะว่าผู้ใหญ่ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยรู้จักสภาเด็ก แต่เมื่อเราเหมือนกับที่ได้อธิบายเมื่อแล้วว่า เราได้อธิบายรูปแบบและในส่วนผลตอบรับที่เด็กจะได้จะได้นะครับ ก็จะมีทั้งในส่วนของงบประมาณ และก็จากในส่วนของท้องถิ่นที่จะเข้ามาช่วยนะครับ จริงๆ แล้วเรามองว่าผู้ใหญ่จะไม่ค่อยให้การสนับสนุนในส่วนของท้องถิ่น เราเข้าไปประสานเหมือนกับเขารอเราที่จะเข้าไปประสานหรือว่าเชิญเขาเข้ามามีส่วนร่วมกับเรา

ผู้ดำเนินรายการ:

เขามองไม่ค่อยออกว่าเด็กจะทำอะไรใช่ไหม พอเด็กเสนอไปเขาก็โอเคเลยนะครับ นี่ก็คือส่วนของเชียงใหม่ รอบแรกฟังแบบนี้ไปก่อน ของอุบลฯ มีอะไรบ้างที่ทำแล้ว จังหวัดหรือชุมชนหรือท้องถิ่นให้การตอบรับเป็นอย่างดี

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ผมกำลังนั่งนึกอยู่ว่า สิ่งที่เป็ยเล่ามามันก็คล้ายๆกับสิ่งที่เราทำ แต่ว่าอุบลฯ ทำในรูปแบบที่แตกต่างจากเชียงใหม่ก็คือ ในส่วนของการพัฒนาศักยภาพสภาเด็กและเยาวชนในตำบล ซึ่งเราได้รับการสนับสนุน

งบประมาณจาก สสส. เพียงน้อยนิด ต้องบอกว่าเพียงน้อยนิดจริงๆ ก็คือเราลงพื้นที่เมื่อปีที่แล้ว 4 ตำบลต้นแบบ เพื่อทำให้เกิดตำบลต้นแบบในการพัฒนาเด็กและเยาวชน ซึ่งเดิมเมื่อปีที่แล้วยังไม่เกิดรูปแบบสภาเด็กและเยาวชน ตำบลด้วยซ้ำนะครับ แต่ตำบลฯ ก็ได้ลองทำงานเกิดการถอดบทเรียนที่เราทั้ง 4 จังหวัดนี้ได้มานั่งคุยกันเมื่อปีที่แล้ว ที่จุฬาฯ นะครับ เกิดเห็นภาพรวมกันว่าการทำงานที่มีสภาเด็กและเยาวชนตำบลก็เป็นหนทางในการพัฒนา ซึ่งค่อนข้างได้รับการตอบรับจากผู้ใหญ่ในตำบลดีมาก หากเราจริงจังกับมันจริงๆ เช่น ถ้าเรามีเพียงงบประมาณก้อนหนึ่ง และทิ้งลงไปว่าให้คุณทำ ให้คุณไปจัดตั้งสภาเด็กตำบลนะ ให้คุณไปหารายชื่อผู้แทนสภาเด็กในตำบลขึ้นมาะ มันก็เป็นเพียงรายชื่อกับจำนวนเงินที่ผันแปรเท่านั้น แต่มันไม่เกิดรูปแบบของการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและจริงจังของเด็ก มันไม่เกิดกลไก มันไม่เกิดเครือข่ายของตำบลนะครับ ทางอุบลฯ ก็เลยคิดว่า ถ้าเราเอาเงินก้อนนี้ลงไป และลงไปพูดคุยกับน้องๆ ในตำบลให้เกิดรูปแบบการพัฒนาในจังหวัด ในอำเภอ ก็เกิดมา 10 ตำบล เราตัดเหลือ 5 ตำบล ซึ่ง 5 ตำบลนี้เป็นตำบลที่มีสภาเด็กอยู่แล้ว เนื่องจากในปีนี้อีกกรปรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมกับ กระทรวง พม. ได้มีการจัดตั้งสภาเด็กทุกตำบลนะครับ ซึ่งเราก็เลือก 5 ตำบลที่ค่อนข้างเข้มแข็งขึ้นมาทำงาน โดยเราให้แนวคิดกับน้องๆ ว่าให้คุยกันว่าอยากทำอะไร แล้วลองส่งเป็นแนวคิดว่า สิ่งที่ทำไปแล้วจะได้อะไร อยากมีความต่อเนื่องแบบไหน น้องๆ หลายๆตำบลก็ค่อนข้างจะ โอเคนะครับ หลายเรื่องด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง รักษาศิลปวัฒนธรรมหรือแม้กระทั่งการสร้างองค์การบริหารส่วนปกครองเด็กเป็นศูนย์กลางที่ทำให้เกิดการ เรียนรู้ในระดับตำบล มีการหาแกนนำจิตอาสาในตำบล

ผู้ดำเนินรายการ:

ใน 4 ตำบล ลงมือไปทำอะไรบ้าง

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

คือ จะไปเพิ่มเติมความรู้ในเรื่องการเขียนโครงการบ้าง เพิ่มเติมทักษะในเรื่องของกิจกรรมกระบวนการ สันทนาการ หรือรวมถึงการเสริมสร้างศักยภาพ เช่น การพูด การเขียน การนำเสนอ

ผู้ดำเนินรายการ:

ก็เป็นหลักการทำงาน ไปทำให้กับแกนนำเด็กในตำบลนั้นหรือเปล่า

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ใช่ครับ ช่วงแรกเราไปทำกับแกนนำ แต่หลังเด็กเริ่มเยอะ ๆ เด็กเริ่มชวนกันมา...

ผู้ดำเนินรายการ:

มากเอง อะไรที่บอกว่าเด็กสนใจ

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

จริงๆ แล้วที่จังหวัดของเรามีแนวคิดหนึ่งนะครับ หากมีโอกาสอยากให้มาฟังในวันพรุ่งนี้ จัดที่ห้องนิพพานชิมลอง

ผู้ดำเนินรายการ:

โฆษณาเลขนะครับ

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

คือมีอยู่ตำบลหนึ่งที่ผมเลือกคือ ตำบลลำโรง อำเภอนิคมพัฒนาที่อยู่ชายขอบมากๆ เลขนะครับ สามพันโบกใครเคยดูโฆษณาบ้าง คือ น้องเขามีแนวคิดที่อยากจะจัดตั้ง อปค. ในพื้นที่ ซึ่งปีก่อนๆ ที่ผ่านมา เขาถูกฝึกฝนถูกพัฒนาจากการเป็นเด็กอาสาเวลามีงาน หลังจากนั้นเกิดกลุ่มพลังงานขยะ เกิดกลุ่มเด็กที่จะวิ่งเพื่อสุขภาพขึ้นมา เกิดหลายๆ กลุ่มขึ้นมา จนเขามีแนวคิดที่จะรวมตัวเป็น อปค. ในตำบลของเขา

ผู้ดำเนินรายการ:

เป็น อปค.

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

อปค. องค์การบริหารส่วนการปกครองเด็ก

ผู้ดำเนินรายการ:

องค์การบริหารส่วนการปกครองเด็ก คล้าย อพปย.

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ผมเจออยู่เมื่อวาน อพปย. จนเกิดการรวมกลุ่ม มันทำให้เห็นภาพหนึ่งก็คือ จากน้อง ๆ ที่เคยเป็นแว่น ๆ กระจิบที่

ผู้ดำเนินรายการ:

เป็นเด็กแว่น น้อง ๆ รู้จักนะ

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

สัปดาห์เต็มตัว สิบบุหรี ดื่มหেলা กลุ่มเหล่านี้รวมกันเพื่อที่จะมาของงบประมาณไปจัดงานลอยกระทง และก็ได้ดี เราไม่มีงบประมาณมากพอที่เขาต้องการ แต่เขาอาศัยการเดินทางไปขอสบทบทุนในหมู่บ้าน จนเขามีงบประมาณที่จะจัดงาน ไม่น่าเชื่อว่าเด็กผู้ชายแว่น ๆ กลับมานั่งทำพวงมาลัยมาขายในงาน นี่คือการเปลี่ยนแนวคิดของเด็กที่พวกเราอาจจะมองไม่เห็น ปล่อยมันไปก่อนอะไรอย่างนี้ บางทีเด็กที่อยากจะทำงานพัฒนา เราเข้าถึงเขาได้ยาก แล้วหากเขาเห็นพลังของเราจริง ผมเชื่อว่าเด็กเหล่านี้ก็อยากจะมามีส่วนร่วมจริงๆ

ผู้ดำเนินรายการ:

นี่คือสิ่งที่ทางอุบลฯ ทำ เข้าไปช่วยตำบล เข้าไปเสริมสร้างหัวเชื้อเยาวชนและก็พัฒนาหัวเชื้อนี้ให้เขาเก่งขึ้น ดิดอวูททางความคิด ดิดอวูททางปัญญาต่างๆ เขาก็ทำงานได้ และก็มาร่วมงาน ดึงเขามาร่วมงานด้วย มาที่ตรงบ้าง ไปที่ภาคใต้บ้าง

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ครับ สำหรับที่ตรัง สภาเด็กตรังเราเริ่มทำตั้งแต่ปี 49 ตำบลดอยชะ 4 เป็นยุทธศาสตร์ที่เราตั้งเอาไว้ครับ คือมีอยู่ 4 ภารกิจ ภารกิจแรกคือ ภารกิจพัฒนาศักยภาพเครือข่ายสภาเด็กและเยาวชนทั้งระดับ จังหวัด อำเภอและที่ตำบล ซึ่งระดับตำบล เราเริ่มตั้งตั้งแต่ปี 47 แล้ว เราเริ่มตั้งสภาเด็กตำบลมาล่วงหน้าครับ เพราะเรามุ่งเน้นว่า ถ้าเกิดมีเฉพาะสภาเด็กในระดับจังหวัด ซึ่ง ณ ตอนนั้นยังไม่มีสภาเด็กอำเภอด้วยซ้ำ แต่เรามองว่าเด็กที่จะมาเวทีจังหวัด สภาเด็กจังหวัดได้ ต้องเป็นเด็กที่มาจากตำบลอยู่แล้ว ดังนั้น ถ้าเป็นกลุ่มเด็กที่มีอยู่ในตำบลมันก็จะมีการพัฒนา จังหวัดแทบไม่ต้องมาพัฒนาอะไรเพิ่มเติม เราก็เลยมุ่งเน้นในการพัฒนาศักยภาพสภาเด็กทุกระดับ ภารกิจที่ 2 คือ ภารกิจในการจัดตั้งศูนย์ประสานงานเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน จังหวัดตรัง ซึ่งตรงนี้ครับ เป็นแนวคิดมาตั้งแต่ปี 49 พอมาปี 54 เราก็ได้จัดตั้งเป็นองค์กรสาธารณประโยชน์ แล้วอีกภารกิจหนึ่งที่จัดตั้งเพื่อ

รองรับน้องๆ เพราะว่าสภาเด็กและเยาวชนจะมีวาระแค่ 2 ปี 2 ปีก็จะหมดไป บางคนก็ไม่ได้รับเลือกกลับมา หรือบางคนติดภารกิจไม่สามารถเข้ามาอยู่ในระบบก็สามารถไปทำงานในศูนย์ประสานงานเพื่อการพัฒนาเด็ก และเยาวชน จังหวัดตรังได้ เป็นภารกิจที่รองรับคนทำงานให้มีพื้นที่ขึ้นในสังคม เพราะสังคมปัจจุบัน ถ้าเกิดน้องๆ เป็นแค่กลุ่มเด็กลอยๆ ไม่มีหลักแหล่งย่อมเป็นปัญหาคือผู้ใหญ่ไม่ค่อยให้การรับรองว่าเด็กพวกนี้มีคุณภาพ แต่ถ้าเมื่อไรที่เขามีที่ขึ้นในสังคมของตัวเอง จะมีน้ำหนักในการพูดอะไรก็ตามในสังคมที่...

ผู้ดำเนินรายการ:

...ทำให้ชัดเจน

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ทำให้ชัดเจนครับผม ภารกิจที่ 3 ก็คือ ภารกิจของการเชื่อมโยงเครือข่ายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งปีนี้นะครับเรามีทำข้อตกลงร่วมกันคือ ทุก อบต. ลงขันร่วมกันที่จังหวัด ลงขันเฉพาะตัวเลขมา แต่ว่าเงินยังอยู่ใน อบต. เท่าไรก็ว่ากันไปแล้วมาเป็นตัวเลขอยู่ตรงกลาง แต่เงินนี้เราจะไม่เอามากองตรงกลาง ให้ อบต. เอาเงินที่เขาจะลงขันกับเราไปพัฒนาเด็ก สภาเด็กท้องถิ่นของตัวเอง ซึ่งตรงนี้เราได้รับอนุเคราะห์จาก ๗ หน่วยงาน ชวน หลีกภัย มาเป็นประธานในการทำเรื่องนี้เอง ท่านชวน ท่านกล่าวสั้นๆ ว่า “ท้องถิ่นบ้านเรานี้ ยังไม่ค่อยทำเรื่องเด็กกัน” แล้วท่านเป็นคนเรียก อบต.มานั่งคุยกัน แล้ว นายก อบต. แต่ละพื้นที่ก็เห็นความสำคัญ เลยได้ทำร่วมกัน เราจะเริ่มทำตั้งแต่ปีงบประมาณ 55 คือ ตั้งแต่ตุลาคม 54 นะครับ ทุกพื้นที่จะมาทำงานร่วมกัน ภารกิจสุดท้ายก็คือ เป็นภารกิจของการสร้างอาสาสมัครเยาวชนให้บริการกับสาธารณะ ซึ่งตรงนี้ เราจะมีเด็กที่สามารถไปช่วยงาน ไปบริการสาธารณะต่างๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นงานบุญต่างๆ หรือจังหวัดพื้นที่แหล่งกิจกรรม เด็กเหล่านี้จะสามารถไปช่วยงานได้ นี่คือ 4 ภารกิจที่สภาเด็กเราดำเนินการอยู่ครับ และกิจกรรมหลักๆ ที่คิดว่าเราทำแล้วมันเกิดประโยชน์ ก็คือ ภารกิจของการพัฒนาศักยภาพเด็กในท้องถิ่น คือ การตั้งโมเดลที่ชื่อว่า โรงเรียนชีวิตศึกษา

ผู้ดำเนินรายการ:

โรงเรียนชีวิตศึกษา

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ตรงนี้นะครับจะเป็นตัวที่ช่วยขับเคลื่อนให้สังคม โดยเฉพาะผู้ใหญ่มีการลงมาดูแลเด็กของตนเอง ซึ่งตัวโรงเรียน เราจะแบ่งให้เด็กศึกษาอยู่ 4 วิชา คือ วิชาชีวิต วิชาชุมชน วิชาชีพ และวิชาการ

ผู้ดำเนินรายการ:

วิชาการ

ปาล์ม (สภાเด็กตรัง):

ซึ่งวิชาการเนี่ย เด็กจะอยู่ในโรงเรียนอยู่แล้ว ส่วนวิชาชีวิตเด็กจะได้เรียนรู้วิถีชีวิตของตนเอง ได้เรียนรู้จากสังคม จากสื่อต่างๆ ซึ่งจะมีพ่อแม่คอยสอน วิชาชีพ เด็กจะได้เรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งอาจจะเป็นอาชีพเลี้ยงปลา อาชีพทำไม้กวาด อาชีพต่างๆ ที่มันอยู่ในชุมชน แต่เราจะมุ่งเน้นให้เด็กเรียนรู้ในลักษณะของตัวกระบวนการ คือเราจะไม่บอกว่า หนูเข้าไปเลี้ยงปลาแล้วต้องได้ปลามาขาย แต่หนูต้องเรียนรู้ว่าการเลี้ยงปลาให้ขายได้ เลี้ยงอย่างไร เราไม่ได้มุ่งเน้นว่า ถ้าปล่อยปลาไป 100 ตัว ตั้งแต่เล็กๆ นี้ ถ้าจับขายต้องขาย 100 ตัว แต่เรามุ่งเน้นว่าทำอย่างไรให้ปลา 100 ตัว สามารถไปจับขายได้ เราให้เขาเรียนรู้สิ่งเหล่านี้

ผู้ดำเนินรายการ:

แล้วเขาไปเรียนกับใคร

ปาล์ม (สภાเด็กตรัง):

เขาจะไปเรียนกับผู้เฒ่าผู้แก่

ผู้ดำเนินรายการ:

คนที่เลี้ยงปลา คนเฒ่าคนแก่

ปาล์ม (สภાเด็กตรัง):

คนที่มีอยู่ในชุมชนอยู่แล้วนะครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ถ้าอยากเลี้ยงปลาก็ไปเรียนกับคนเลี้ยงปลา ถ้าอยากเลี้ยงไก่ก็ไปเรียนกับคนที่เลี้ยงไก่

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ถูกต้องครับ ซึ่งห้องเรียนของเรามันไม่ได้เป็นห้องเรียนที่เรานั่งคุยกันอยู่ตอนนี้ ใครอยากเลี้ยงไก่ก็ไป เล้าไก่เลย ไปเรียนที่เล้าไก่ ใครสนใจเลี้ยงปลา ก็ไปที่กระชังปลา ใครสนใจเรียนทำอะไรก็ไป ซึ่งเราไม่ได้บังคับ ทุกคนมีสิทธิ์จะลงทุกวิชา แล้วแต่ใครจะเรียนวิชาไหนก็ได้

ผู้ดำเนินรายการ:

อันนี้คือ วิชาชีพ

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

วิชาชีพ ทั่วไปวิชาชุมชนครับ วิชาชุมชนก็คือ ผู้นำชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้านหรือคนที่เป็นประธานกลุ่ม ต่างๆเป็นคนสอน ว่าชุมชนของเรามีความเป็นมาอย่างไร บางชุมชนมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ บางชุมชน เป็นชุมชนท่องเที่ยว ก็ให้ผู้นำชุมชนหรือหัวหน้ากลุ่มต่างๆ ได้สอนเด็กเรื่องของวิชาชุมชน ว่าชุมชนมีเอกลักษณ์ หรือมีอัตลักษณ์ของตนเองเป็นอย่างไร เด็กก็จะได้เรียนรู้และก็ซึมซับแล้วจะได้มีความผูกพันกับชุมชนของ ตนเอง ซึ่งเราพบว่า เมื่อให้เด็กเรียนในโมเดลโรงเรียนชีวิตศึกษา นี้ ปัญหาระหว่างกลุ่มผู้ใหญ่กับเด็กลดลง ผู้ใหญ่ เริ่มให้การยอมรับเด็ก เด็กก็เริ่มให้การยอมรับผู้ใหญ่ ซึ่งเราไม่ได้มุ่งเน้นว่าผู้ใหญ่ต้องฟังเด็กทุกคำและก็ได้ มุ่งเน้นว่าเด็กต้องฟังผู้ใหญ่ทุกคำเช่นกัน เพราะว่าต่างฝ่ายบางครั้งก็ไม่ได้คิดเหมือนกัน และก็ได้คิดถูกต้อง เช่นกัน ดังนั้น ตัวโมเดลนี้ จะเป็นโมเดลที่ช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ในชุมชนที่เป็นความสัมพันธ์ในเชิงระบบ ด้วย ก็คือ พอเด็กโตขึ้นไปก็สามารถไปดูแลชุมชนของตนเองได้ มันทำให้การเกิดคนเป็นรุ่นๆ ไปในชุมชนด้วย

ผู้ดำเนินรายการ:

ถามนิดหนึ่งว่า น้อง ๆ เหล่านี้ อย่างที่ตรัง เขาเรียนอยู่ในโรงเรียนถูกไหม

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

เรียนในโรงเรียน

ผู้ดำเนินรายการ:

ส่วนใหญ่เรียนอยู่ในโรงเรียน จันทร์-ศุกร์ ช่วงเวลาโรงเรียนเปิดเทอม แล้วเอาเวลาช่วงไหนไปเรียนวิชา ที่ว่านี้ครับ

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

เสาร์ – อาทิตย์ ตอนเย็น วันว่าง ครับผม

ผู้ดำเนินรายการ:

เสาร์ – อาทิตย์ ตอนเย็น วันว่าง แล้วแต่จัดการตัวเอง

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

แล้วแต่ แต่เราจะทำลักษณะคล้าย โรงเรียนเลขครับ โครงสร้างก็คือ จะมีนักเรียน มีครู และก็มีกรรมการสถานศึกษา คือ กรรมการโรงเรียน ก็คือ พวกนายก อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน มาเป็นกรรมการโรงเรียนนะครับ แล้วก็ครูจะมี 2 ประเภท คือ ครูที่เป็นเด็กกับครูที่เป็นผู้ใหญ่ นักเรียนก็เช่นเดียวกัน

ผู้ดำเนินรายการ:

เด็กก็เป็นครูได้

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ใช่เด็กก็เป็นครูได้ครับ แล้วนักเรียนก็มี 2 ประเภทเช่นเดียวกันก็คือ ผู้ใหญ่ด้วยเป็นนักเรียน เด็กเป็นนักเรียนด้วย เพราะบางวิชาเด็กจะสอนผู้ใหญ่ บางวิชาผู้ใหญ่จะสอนเด็ก

ผู้ดำเนินรายการ:

อย่างเช่นวิชาอะไรบ้าง

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

วิชาที่เด็กสอนผู้ใหญ่ในวิชาเรื่องของเทคโนโลยีชุมชน เพราะผู้ใหญ่คอมพิวเตอร์ไม่ค่อยเป็น ซื่อให้ลูก แต่พอมีโรงเรียนชีวิตศึกษาขึ้น ลูกก็จะสอนพ่อแม่เข้าเน็ต ดูหนังสือพิมพ์อะไรพวกนี้ มันก็เป็นการเรียนรู้ อย่างหนึ่ง อีกหลายวิชาผู้ใหญ่ก็สอนเด็กกันไป ตรงนี้มันเป็นสิ่งที่เราทำไปแล้วครับ เราทำเริ่มต้นจาก 4 ตำบล ปีนี้เราจะขยายอีก 10 ตำบล

ผู้ดำเนินรายการ:

ที่ทำไปแล้ว 4 ตำบล

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ที่ทำไปแล้วมีผลออกมาชัดเจน 4 ตำบลน่าร่องนะครับ และปีนี้เราเริ่มขยายไปอีก 10 ตำบล

ผู้ดำเนินรายการ:

พอยกตัวอย่างได้ไหมว่า ผลงานดีๆ ที่เกิดขึ้นจากตำบลมีอะไรบ้าง

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ที่ตำบลท่างิ้ว อำเภอห้วยยอด เราพบว่า พอทำไปแล้วครับ เวลาทำงานภายในชุมชนเมื่อก่อนตำบลนี้ผู้ใหญ่ก็ทำไปเด็กไม่เกี่ยวเลยและพื้นที่นี้เป็นพื้นที่สีแดงเรื่องของยาเสพติดนะครับ พอเกิดโมเดลนี้ พบว่า พอมีงาน เช่น งานวันเด็กที่ผ่านมานี้ครับ ปกติแล้วก็จัดแบบเอาลูกโป่งมาให้เด็ก แจกไอติมเด็ก แต่ปีนี้เราพบว่า เราให้เด็กทำโครงการในโรงเรียนชีวิตศึกษาจะมีวิชาหนึ่งคือ วิชาโครงการที่บ้าน เราให้เด็กเอาผลงานที่ตนเองทำมาโชว์ ก็คือมาประกวดกันแล้วให้พ่อแม่เป็นคนตัดสินครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

เหมือนกับเอา วิธีคิดก็คือเอาโครงการเป็นการทดสอบ แบบทดสอบเด็กว่าที่เรียนมานี้ เป็นอย่างไรบ้าง

ปลา (สภาเด็กตรัง):

แล้วโครงการไม่ทำเฉพาะเด็กนะครับมีผู้ใหญ่ทำด้วย พอแนะนำเสนอมันทำให้ภาพที่เห็นก็คือ จากงานวันเด็กที่เอาไอติมมาแจกเด็ก กลายเป็นเด็กบ้างผู้ใหญ่บ้างงูมมือเข้ามาในงาน แล้วงูมมือกันมาดูผลงาน มาวิจารณ์ผลงานของเด็ก มันเกิดความผูกพันและก็ทำให้เวลาว่างของเด็กลดลง ก็คือ เวลาที่เขาจะไปมั่วสุ่มกันมันลดลง

ผู้ดำเนินรายการ:

เด็กก็จะแบ่งเวลา เจียดเวลามากขึ้น ก็จะเลือกเวลาที่มันเอาพลังไปใช้อย่างอื่น

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

เวลาที่เด็กติดบอลก็ยังอยู่เหมือนเดิม เวลาที่เด็กมารวมกลุ่มกันก็ยังมีเหมือนเดิม แต่การรวมกลุ่มเปลี่ยนจากการกินเหล้า เปลี่ยนจากการไปเที่ยว กลายเป็นเปลี่ยนพากันไปเรียนรู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มันเป็นจุดเปลี่ยนที่เรามองเห็นว่า ถ้าเกิดสังคมทำได้แบบนี้ ท้องถิ่นก็จะเปลี่ยน เหมือนกับตัวแทนของเราที่เปลี่ยน ท้องถิ่นเปลี่ยน ตรงนี้ผมคิดว่าเป็นผลงานที่น่าศึกษาครับ ตอนนี้เราอยากทำเป็นคู่มือออกมาให้พื้นที่ ออกมากระจายตามพื้นที่ต่างๆ

ผู้ดำเนินรายการ:

ก็ทำไปแล้ว ที่ทดลอง 4 ตำบล และจะขยายไปอีก 10 ตำบล

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ซึ่ง 4 ตำบลที่เราไปทำ บริบทจะแตกต่างกัน ท่างัวจะเป็นพื้นที่ที่อยู่ในชุมชนครับ ส่วนเขาขอบจะเป็นพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว unseen Thailand ถ้าใครเคยได้บินก็คือ ถ้าเล อันนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยว และกีฬาบอล นครตรังเป็นศูนย์กลางในการจัดงาน ดิคมืองเลย อีกพื้นที่หนึ่งก็คือ พื้นที่ที่วังวิเศษ เป็นพื้นที่ดิคภูเขา อยู่ดิคชายแดนเลยนะครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ก็เป็นลักษณะที่แตกต่างกัน โอเคนะ รอบนี้เราฟังเท่านี้ก่อน ฟังที่นั่นบ้าง ใกล้เคียงๆ นี้เอง นนท์เขาก็มีกิจกรรมเยอะเหมือนกัน ลองดูว่านนท์เขามีอะไรบ้าง เกิดอะไรขึ้นบ้าง

น็อต (สภาเด็กนทบุรี):

พัฒนาการมันเริ่มไล่ตั้งแต่พื้นที่สร้างสรรค์ คือตั้งแต่ปี 49 เรามีงานถนนเด็กเดินก็เป็นงานที่ให้เด็กมารวมตัวกัน ตอนนั้นผมมาทำงานสภาเด็กครั้งแรกตอนอยู่ ม.5 มาทำงานสภาเด็กครั้งแรกก็ไม่ว่ามันคืออะไร ไม่รู้ว่าเด็กเดินมันคืออะไร จนกระทั่งมันมีงานเด็กเดินเข้ามา เราก็เริ่มจัดกิจกรรมรวมตัวกัน เสร็จแล้วก็เริ่มสร้างสภาเด็กชุดแรกขึ้น พอทำกิจกรรมร่วมกันไปร่วมกันมา ทำเกี่ยวกับ พมจ.สำนักงานพัฒนาสังคม แล้วปัญหาหนึ่งที่เราพบก็คือ เวลาการทำงานของเด็ก เพราะว่าเด็กเรียนหนังสือ เลิกเรียนแล้ว กว่าจะมาทำงานเวลาราชการก็ปิดแล้ว ก็คือสำนักงานมันไม่พอ แล้วงาน พมจ. ก็เยอะอยู่แล้ว ก็ไม่อยากจะกวน พมจ. ด้วย เราก็เลยมีความคิดว่าน่าจะสร้างศูนย์ประสานงานเครือข่ายเด็กและเยาวชนขึ้นมา ซึ่งไม่ใช่คำว่าสภาเด็กและเยาวชนก็เพราะว่าถ้าใช้คำว่าสภาเด็กและเยาวชน ก็ทำนองว่าจังหวัดหนึ่งๆ มันไม่ได้มีกลุ่มสภาเด็กเดียว มีกลุ่มเด็ก NGO กลุ่มเด็กองค์กร

อิสระด้วย ดังนั้น เราเลยตั้งศูนย์ประสานงานเครือข่ายเด็กและเยาวชนและก็เป็นองค์กรสาธารณประโยชน์ จากนั้นเราก็จะขอห้องทำงานของ อบต. ซึ่งให้ห้องทำงานห้องหนึ่ง แล้วเราก็ทำให้ห้องนี้เป็นห้องรวมตัวกัน ก็มีเรื่องสภาเด็กตำบลเข้ามา เราก็จัดทีมสภาเด็กเยาวชนขึ้นคือ ท่าน พมจ. ท่านบอกผมมาประโยชน์หนึ่งว่า สภาเด็กนี้ เขาจะตั้งตำบลให้ครบทุกตำบล สร้างปีนี้ให้เสร็จเลยก็สร้างได้ แต่มันไม่มีคุณภาพ การที่เราลงไปหาเด็กไปคุยกับเด็ก 1) เรา รู้จักว่าเด็กทำงานอย่างไร เจอหน้าเจอตาได้คุยกับเด็ก แล้ว 2) คือเราได้รู้ว่า อบต.นี้ เขาโอเคกับเด็กมากน้อยแค่ไหน นี่คือสิ่งที่เราลงไปดู แล้วเราก็ใช้ศูนย์ประสานงานเป็นตัวที่ดึงเด็กเข้ามา อย่างที่ปลาบอกว่าพอมีศูนย์ประสานงาน ถ้าเกิดเด็กออกจากสภาเด็กไปแล้วมาทำตรงนี้ได้ใช้ไหมครับ แล้วอีกอย่างหนึ่งก็คือ สิ่งที่ทำมาตลอดคือการสร้าง power ให้กับเสียงของเด็กและเยาวชน ความเป็นศูนย์ประสานงานมีการจัดตั้งศูนย์กลางขึ้นมาพลังการพูดคุยมันมีมากขึ้นและเราก็ดูเป็นอิสระมากขึ้น เพราะไม่มีติดกับคำว่าเป็นราชการ เป็นของ อบต.หรือ เป็นของกระทรวงการพัฒนาสังคมหรือเปล่า จริงๆ แล้วไม่ใช่ครับ สภาเด็กเป็นของทุกๆ คนและทุกคนก็สามารถมาทำกิจกรรมร่วมกันได้ สิ่งนี้เราพยายามสร้างให้กับเด็ก ก็คือในเรื่องของการสร้างความเข้มแข็งในการทำงาน เพราะเราเชื่ออย่างหนึ่งว่า การที่เราให้คนทำงานได้ทำงาน ถ้าคนทำงานไม่อยู่ งานไม่เดิน แต่ถ้าเราสร้างระบบให้ระบบทำงาน ต่อให้คนทำงานจะเปลี่ยนไปอย่างไร ระบบยังทำงานได้ตลอด อันนี้เป็นความยั่งยืนที่จะเกิดขึ้นถ้าเกิดเราทำสำเร็จนะครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ก็เกิดศูนย์ประสานงานขึ้นมาครับ แล้วที่นี่ยังไปทำกับน้องๆ นี้อาจจะเป็นตำบลหรือกลุ่มอื่น ไปทำอะไรบ้าง ลองบอกให้เราฟัง เรื่องของการทำให้เขาเก่งขึ้น อะไรอย่างนี้ เราไปทำอะไรมา

น็อต (สภาเด็กถนนทวารวดี):

เราจัดกระบวนการครับ เราทำเลือกตั้งเหมือน สส.เลยครับ มีการหาเสียง มีการพูดคุย มีการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นครับ ในระดับตำบล

ผู้ดำเนินรายการ:

ลองเหมือนผู้ใหญ่เลย

น็อต (สภาเด็กนันทบุรี):

ใช้ครับ แล้วท่านนายก อบต. ท่านก็มานั่งฟัง บางทีดีมากถึงขนาดที่ว่าหาห้องให้เลย ซื่อคอมพิวเตอร์ให้ นะครับ มีห้องทำงานให้ ดิดแอร์ให้ แล้วบางทีก็จะหารถให้ประจำในการออกพื้นที่ของสภาเด็กด้วย ซึ่งตรงนี้ก็ เป็นภาพหนึ่งที่น่าสนใจและท้องถิ่นก็โอเคกับเรา บางตำบลเพิ่งตั้ง มีงบประมาณเข้าไปแล้ว 1,500,000 บาท บาง ตำบลนะครับ ซึ่งพอมองภาพในสภาอำเภอ นะครับ สภาอำเภอนี้มีงบประมาณแค่ 10,000 บาท เพราะฉะนั้นสภา อำเภอมันจะอยู่ระหว่างกลางระหว่างสภาจังหวัดกับสภาตำบล เราก็เลยพยายามเอาสภาอำเภอไปฝากไว้กับทาง เขตพื้นที่การศึกษา เพราะว่าทุกวันนี้ นายอำเภอเองก็ยังไม่ค่อยรู้เรื่อง การฝากไว้กับพื้นที่ 1) เรามีสถานักเรียน คือ สถานักเรียนกับสภาเด็กอำเภอ มันไม่แตกต่างกันมันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพราะฉะนั้นเราเอากลุ่มนี้ไปฝากไว้ครับ และบางเขตรู้เรื่องการทำงานของเรด้วย และก็เริ่มขยายๆ ผลงานตรงนี้ให้ผู้ใหญ่ในจังหวัดได้รู้มากขึ้น และก็ไป ขยายให้กับเพื่อนในแต่ละจังหวัดได้รู้ด้วย เวทีต่อไปนี้ไม่อยากจะให้มีเฉพาะพวกเรา 4 คนมานั่งตรงนี้ อยากจะ เห็นการพัฒนาที่มีในแต่ละภาค มีจังหวัดที่เป็นต้นแบบเพิ่มขึ้นๆ อื่นๆ เป็นภาพที่พวกเรา 4 คน อยากเห็น

ผู้ดำเนินรายการ:

เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่น่าสนใจก็คือ สภาเด็กของคนที่ไปตั้งสภาเด็กในโรงเรียนซึ่งหลายๆ โรงเรียนก็มีอยู่แล้ว นะครับ แล้วบางโรงเรียนก็เลือกได้ มีกิจกรรม มีอะไร ไปจับมือกัน น้อง ๆ แถวนี่เขาก็ทำงานกันมายาวนาน พอสมควรเหมือนกัน มีหน้าที่ทำกันพอสมควรและก็เรียนรู้มีทั้งทำผิดทำถูก ทุกอย่างก็เรียนรู้ค่อยๆ พัฒนาขึ้นมา มีที่ผมจำไม่ได้ว่าใครจะเป็นผู้กล้าทั้ง 4 นี้ได้มาตอบทเรียนร่วมกัน ตอบทเรียนก็คือ เหมือนกับการมาทบทวนว่า สิ่งที่ทำไปแล้วนั้นอะไรมันดี ดีเพราะอะไร หัวใจของมันคืออะไร อยู่ตรงไหน แล้วจะเอาไปขยายผลต่ออย่างไร ประเด็นที่ต้องพูดนะ คือไม่ใช่ทำไปข้างหน้าอย่างเดียว ลุยไปข้างหน้าอย่างเดียว มันต้องมีการทบทวนด้วยมี อะไร ตรงไหนควรจะทำ อะไรที่ทำแล้วมันไม่ work ควรจะหยุด ควรจะลดลงบ้าง เราต้องมีการฝึกฝน นี่ก็เป็น รอบแรกที่เล่ากันมา อยากฟังคำถามจากในวงบ้าง ใครอยากรู้ ใครอยากถามเรื่องอะไรก็ได้ นะ เกี่ยวกับเรื่องการทำงานกับเด็กนะครับ ใครอยากได้เทคนิคหรืออยากถามอะไร อยากให้ถามจากวงกว้าง ผมไม่อยากตั้งคำถามเอง อยากให้ตัวน้องนะครับ เราอยากรู้อะไร เราอยากได้อะไร อยากถามว่าพี่ ๆ มีประสบการณ์ใหม่ มีใครอยากแชร์ ร่วมกับเรา กระบี่ ตรัง ตัวแทนสักคน เข้าใจว่าน้อง ๆ ก็ทำงานในพื้นที่เหมือนกัน มีคำถามอะไรใหม่ หรือจะ แลกเปลี่ยนใหม่ เชิญครับ แนะนำตัวนิดหนึ่งครับ

สภาเด็กพัทลุง:

เป็นคนทำงานกับเด็กอยู่ แต่ก็เจอว่าเมื่อเด็กออกไปทำงานกับท้องถิ่น กับปกครองกับเทศบาลก็ดี ก็จะเจอปัญหาเยอะ อยากจะรู้ว่าที่เราทำนี้ เราเจอปัญหาอะไรบ้างและเราแก้อย่างไรถึงได้ทำงานได้สำเร็จครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

เอาแบบปัญหาเยอะ ปัญหาแรงๆ นะ ใครจะเริ่มก่อน เปียก่อนก็ได้

น้องเปีย (สภาเด็กเชียงใหม่):

สิ่งที่เราเข้าไปทำงานในส่วนท้องถิ่นและก็เจอปัญหาคือ ทัศนคติของผู้ใหญ่ที่จะมองว่าเด็กไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่าผู้ใหญ่ ดังนั้นเวลาเราสั่ง คุณก็ต้องทำในฐานะที่เราอาบน้ำอุ่นมาก่อนหรือเจอปัญหาหามา ก่อน นี่คือนสิ่งที่เราเจอครั้งแรก เราก็ไปหานายกท่านหนึ่ง เวลาเราไปท่านก็รับปาก แต่เมื่อเข้าสภาไป เมื่อเราออกไปคุยกับคนหนึ่งคน เหมือนกับคุยกันรู้เรื่อง แต่เข้าไปในคนหมู่มากใหญ่ ต่างคนต่างความคิดซึ่งเราไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปนำเสนอหรือว่าไปอธิบายถึงสิ่งที่เราทำ เขาก็อ้างในส่วนของงบประมาณต้องเข้าแผน 3 ปี ผ่านไปแล้ว 3 ปีก็ไม่มีวิ้วแว 5 ปีก็ไม่มีวิ้วแว นี่คือนสิ่งที่แรก อาจจะมองถึงสิ่งที่พูดไปเบื้องต้นว่า เราอาจจะทำอะไรไม่ได้เหมือนกับที่ผู้ใหญ่มองหรือเปล่า ดังนั้นสิ่งที่แก้ไขได้ดีที่สุดก็คือ การมีโอกาสนะครับ สิ่งที่เราต้องการก็คือ โอกาส ที่จะเข้าไปอภิปรายหรือนำเสนอว่ารูปแบบการดำเนินงานว่าสิ่งที่เราทำเป็นสิ่งที่ตอบสนองความต้องการของเด็กและเยาวชนมากที่สุด เราไม่ได้ไปยกตัวอย่างในสิ่งที่เขาทำแล้วแต่เขาทำไม่ได้ นะครับ เราจัดกิจกรรมเพื่อสร้างโอกาสให้เด็กเข้าไปมีส่วนร่วมหรือว่ารวมกลุ่ม ไม่ใช่การไปจับผิดผู้ใหญ่ที่ทำงานในท้องถิ่นนั้นๆ ดังนั้นเมื่อเรามองในทางเดียวกันเราก็จะสามารถร่วมมือทำกิจกรรม

ผู้ดำเนินรายการ:

พอจะแชร์ได้นิดหนึ่งไหม ว่าเป็นเรื่องอะไร ตอนที่เราไปคุยกับเขาเป็นเรื่องที่เราจะทำเกี่ยวกับอะไร

น้องเปีย (สภาเด็กเชียงใหม่):

คือ เด็กจะมองการรวมกลุ่มที่ถาวรและการทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง แต่ผู้ใหญ่ก็คิดเหมือนกับมีการแข่งขันกีฬาหรือจัดเข้าค่ายที่เป็นครั้งเดียวจบ โดยไม่มีการต่อยอดเลย เหมือนกับสนามกีฬาของ อบต. ที่ตั้งไว้ปีหนึ่งจะมีการแข่งขันแค่ครั้งเดียว บางที่สร้างไว้แต่ไม่มีเด็กและเยาวชนไปใช้เลยครับ ดังนั้นเราเลยจะอธิบายในส่วนที่เราคิดว่าเราควรจะมีกิจกรรม ที่ต่อเนื่อง เมื่อเรามีกิจกรรมต่อเนื่องจะมีเด็กเข้ามาทำกิจกรรมกับเราตลอด จาก 1

เป็น 2, 2 เป็น 4, 4 เป็น 8 ซึ่งเด็กส่วนนี้อาจจะเข้ามาใช้พื้นที่ในการทำกิจกรรม เราจะได้ประโยชน์ 2 ฝ่าย ของเราก็คือ มีกลุ่มเด็กที่สามารถเป็นเครือข่ายในการทำกิจกรรม ในส่วนของ อบต.เองก็จะได้ในส่วนของเด็กเข้ามาในพื้นที่ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อในส่วนของสภาเด็ก ตัวเด็กเองและก็ในส่วนของ อบต.

ผู้ดำเนินรายการ:

นี่เป็นตัวอย่างในเรื่องของความคิด ว่าความไม่มั่นใจในศักยภาพของเด็กว่าเด็กจะทำได้

น็อต (สภาเด็กนนทบุรี):

ของน็อตมีเรื่องแลกเปลี่ยนอยู่ 3 เรื่องครับ คือ ที่น็อตทำงานมา 6 ปี น็อตเจอปัญหา 3 เรื่อง เรื่องที่ 1 คือ ผู้ใหญ่ที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กคนที่ใกล้ชิดเด็กที่สุด ถ้าเจ้าหน้าที่เปลี่ยนบ่อยๆ นะครับ และก็ไม่เข้าใจเด็กนี้ ต้องตั้งต้นใหม่ ตลอดการทำงานมันจะไม่ราบรื่นนะครับ แล้วคนที่ทำงานกับเด็ก ถ้าไม่เข้าใจเด็ก ไม่เข้าใจพื้นฐานของเด็ก และก็ไม่เข้าใจว่าเด็กต้องการอะไรที่แท้จริงแล้ว จะทำงานกับเด็กเพียงแค่วิวเห็น แล้วเราจะไม่ได้อะไรจากเด็กเลย ตรงข้ามเด็กอาจจะหนีไปด้วยซ้ำนะครับ แล้วก็ 2 คือ เรื่องกำลังใจของคนทำงานครับ กำลังใจของคนทำงาน ถ้าเกิดไม่ได้รับการดูแล ถึงจะอุดมการณ์ดีแค่ไหนในอนาคตมันก็หมด เวลาผมทำงานกับน้องผมจะบอกน้องตลอดว่า งานเราเป็นงานจิตอาสา นะ ไม่เคยสอนน้องว่าไปงานนี้ต้องได้ค่าวิทยากร ไปงานนี้ต้องได้ค่ารถ ถ้าได้คือได้ ไม่ได้คือไม่ได้ ก็จะบอกสอนน้องอย่างนี้ตลอด และสำคัญที่สุดคือ เรื่องงบประมาณการใช้เงิน เพราะเด็กก็คือเด็กครับ เขาจะแบบ เฮ้ย ! ทำไมพี่ถึงใช้เงินไปเท่านี้ ใช้เงินไปเท่านั้น เพราะฉะนั้นทั้งผู้ใหญ่เองและก็ตัวพี่เลี้ยงเองก็ต้องโปร่งใสกับเด็กเรื่องการใช้เงิน และที่สุดท้ายเรื่องที่ 3 คือ เรื่องของทัศนคติของผู้บริหารท้องถิ่นบางกลุ่ม ที่ผมกลัวและบางทีก็เกิดขึ้นจริงๆ ก็คือ ผู้บริหารท้องถิ่นบางกลุ่มมองว่าสภาเด็กตำบลเป็นเครื่องมือทางการเมือง เป็นเครื่องมือที่เอามารวมกลุ่มกันแล้วให้ไปบอกพ่อแม่ว่าให้เลือกในปีถัดไป ซึ่งจริงๆ แล้วมันไม่ใช่ครับ สภาเด็กตำบลตั้งขึ้นมาเพื่อเพิ่มเติมกลไก กระบวนการที่ขาดของสภาเด็กอำเภอ เพราะสภาเด็กอำเภอ เด็กที่เข้ามาไม่ได้อยู่ในอำเภอ จริง อย่างนนทบุรีนี้ เด็กมาเรียนในอำเภอแต่ไม่อยู่ในอำเภอ แต่ถ้าเกิดเป็นสภาตำบลเขาอยู่ในตำบลนั้นจริง อยู่ในอำเภอนั้นจริง เขาจะรู้ปัญหาจริง ตรงนี้เป็นทัศนคติที่ต้องปรับปรุงแก้ไขโดยด่วนนะครับ ผมเน้นว่าบางกลุ่มนะครับ บางคนดีก็คือดี บางกลุ่มที่เข้าใจผิดก็เข้าใจผิดเลย เป็น 3 เรื่องที่ผมฝากไว้ นะครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ปลาทักใหม่ ใครจะเริ่มก่อน ประเด็นปัญหา

น้องใหม่ (สภาเด็กกอบุทธราชธานี):

พอดีท่าน ผอ. ท่านพุดมาเยอะพอสมควรแล้วนะครับ จริงแล้วการประสานกับผู้ใหญ่นี้ ผมคิดว่าในเรื่องการประสานงานค่อนข้างที่จะสำคัญนะครับ 1) อาจจะเพราะอคติจากที่ทั้ง 2 คน ก็คือ บางกลุ่มนี้เข้าใจผิดๆ และก็ไม่ไว้ใจเด็กบ้าง หรือคิดว่าเด็กก็คือเด็ก จะทำอะไรได้มากขนาดไหน สิ่งที่ผมพยายามทำอยู่ก็คือ บางที่เราไม่ต้องไปพึ่งเขามากครับท้องถิ่น เราอาจจะทำให้เขาเห็นภาพเองด้วยซ้ำ แล้วต่อไปเขาจะมาจ้อเราเองอย่างนี้ครับ มีหลายที่ที่ผมเคยทำแบบนี้แล้วเขาหันกลับมาพูดกับเราดี จากที่เข้าไปพบแล้ว ก็ว่ามาทำไม เพื่ออะไร ทำอะไร คุณเป็นใคร พอเข้าไปอีกที สวัสดิ์คะ คุณใหม่เป็นอย่างไรบ้าง ช่วงนี้ทำกิจกรรมอะไร อะไรแบบนี้ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ใหม่กำลังบอกว่า เราใช้ผลงานเป็นเครื่องมือในการต่อรองกับเขา ผลงานออกมาก่อนแล้วพอผลงานดีเขาก็จะมา

น้องใหม่ (สภาเด็กกอบุทธราชธานี):

ผมค่อนข้างที่จะเห็นใจ ถ้ามองว่า เราเป็นพี่เลี้ยงนะครับและก็มีน้อง พอเราให้น้องเข้าไปคุยเอง บางทีน้องเรามันก็แบบไม่รู้จะคุยอย่างไรกับผู้ใหญ่ เงินๆ กล้าๆ กลั้วๆ นะครับ และอีกอย่างหนึ่งก็คือ เราน่าจะใช้ผลงานเป็นเครื่องมือที่จะไปต่อรองกับเขา โดยพี่เลี้ยงควรที่จะประกบน้องทุกครั้ง ผมคิดว่าน่าจะประกบทุกครั้ง และเราควรมีเครื่องมือที่จะไปต่อสู้กับเขาดีๆ พอสมควรนะครับ อีกอย่างหนึ่งก็คือ ส่วนใหญ่ก็จะกับผู้บริหารตำบล เราจะปะทะคารมกันบ่อยครับ เราอยากให้ระงับจุดนี้ะครับ พยายามดูว่าน้องเรามีอารมณ์ขึ้นมา เราจะทำอย่างไร น้องผมหลายๆ คนนะครับ ไปปะทะคารมกับเขาบ่อย และอีกอย่างคือ เราพูดขึ้นมาว่า ปัจจุบันเกิดสภาเด็กตำบลขึ้นมา ส่วนใหญ่ผู้บริหารนะครับ นักการเมืองหลายๆ ท่านคิดว่าสภาเด็กเป็นส่วนหนึ่งที่จะเป็นเครื่องมือทางการเมืองของเขา แต่จริงๆ แล้วก็เหมือนพรานล่อเนื้อครับ เหมือนกับเราเอาไปหลอกล่อเขาเพื่อที่จะให้เขาสนับสนุนงบประมาณเราบ้าง หรือสนับสนุนงบประมาณให้บ้าง ในท้องถิ่นเองได้ทำกิจกรรมกันบ้าง มันก็อาจจะเป็นการพูดที่หลอกล่อเขาได้บ้าง ก็คือ ส่วนใหญ่เขาก็คิดอย่างนี้อยู่แล้วครับนักการเมืองสิ่งที่เขาลงทุนลงไปเขาต้องได้กำไรกลับมาเช่นเดียวกับนักธุรกิจ เราก็หลอกล่อเขาไปเรื่อยๆ ก่อนนะครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

แต่ก็ให้เป็นประโยชน์กับของเราด้วย

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ไว้ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

นี่ของที่อุบลฯ นะ ปลาบั้ง มีปัญหาอะไรบ้างไหมที่เจอ

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ที่ตรังเรามีอยู่ก็คือ เวลาเราส่งน้องหรือเราไป ที่เราพบครั้งแรกๆ หลายๆ ปีที่ผ่านมาก็คือ เรามักจะไปขอ โนนขอนี้ เรามักจะไปเรียกร้องอะไรก็ตาม แต่การที่เราไปเรียกร้องเราไม่ได้บอกวิธีการ สมมุติเราไปบอกว่าให้ แก้ปัญหา ช่วยแบบนี้ก่อน เราจะตั้งแบบนี้ เพื่อทำอะไรสักอย่างขึ้นมา หรือมีปัญหาแบบนี้ขอจะให้ อบต. หรือ เทศบาล หรือใครก็ตามแก้ แต่เราไม่ได้บอกวิธีแก้ว่าแก้ยังไง เราอยากจะได้อย่างเดียว แต่เราไม่ได้บอกตัว วิธีการว่าถ้าเป็นแบบนี้เราจะแก้แบบนี้ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หรือท่านจะให้ข้อเสนออย่างไร เด็กมักจะใช้วิธีอย่าง นี้ มันทำให้ผู้ใหญ่มองว่า คุณมาแค่เรียกร้องอย่างเดียว แล้วคุณไม่ได้ยื่นไปว่าจะทำอย่างไร ความคิดก็จะสวน กลับว่าแล้วจะทำอย่างไร เราก็ไม่มีคำตอบ ตรงนี้คือปัญหาที่ผ่านมาที่เราพบ เราก็แก้โดยการที่ให้เด็กศึกษา วิธีการที่ชัดเจน กระบวนการให้ชัดเจนเลยว่าปัญหามันเกิดอย่างไร มีที่มาอย่างไร แล้วถ้าแก้ แก้ยังไง แก้แล้ว จะเกิดอย่างไร พอใส่แบบนี้ไม่เกิน 5 นาที เขาสามารถเข้าใจได้ แล้วผู้ใหญ่หรือพวกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปัญหาที่มักจะพบก็คือ เวลานั้นยอครับ เขาก็มีเวลากับอย่างอื่นมากกว่า ดังนั้น ให้กระชับ ให้สั้น ตรงประเด็น แค่นี้ครับเราจะได้รับการสนับสนุน แต่เราต้องฝึกครับ ถ้าเราไม่ฝึกไปพูดเราจะสั้นและพูดไม่ได้ ตรงนี้ครับสำคัญ อีกอย่างหนึ่งครับ เราต้องยอมรับว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นักการเมืองท้องถิ่น ไม่ได้ทั้งหมดแต่ส่วนใหญ่ มักจะมาจกพวกนักเลง หรือลักษณะของนักธุรกิจต่างๆ น้อยคนที่จะเป็นนักการศึกษา ถ้าเราสังเกตดีๆ ว่านายก อบต. เทศบาล ถ้ามาจากนักการศึกษาเรื่องเด็กจะไม่ตกไปจากยุทธศาสตร์ของตำบล แต่ตำบลไหนที่นักการเมือง ไม่ได้มาจากนักการศึกษา ไม่ได้มาจากนักพัฒนาชุมชน หรือพวกเหล่านี้เรื่องเด็กจะไม่อยู่ในแผนเลย

ผู้ดำเนินรายการ:

มันจะมองไม่เห็นความสำคัญ

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

มันจะมองไม่เห็นความสำคัญ ดังนั้นเราต้องดูทิศทางลมด้วยครับว่า นายมาจากไหน อย่างไร เราต้องศึกษาข้อมูลก่อนที่จะเข้าไปพบครับ อีกประเด็นหนึ่งที่ยากจะฝากไว้ก็คือ พอเด็กมาทำงาน เจ้าหน้าที่ที่เป็นคนทำงานจะเป็นข้าราชการ แล้วพอเป็นข้าราชการเวลาทำงานก็คือ 8.30 - 16.30 น.

ผู้ดำเนินรายการ:

นี่ คือ พี่เลี้ยง

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

กลุ่มพี่เลี้ยง เราจะต้องพยายามหาคนในพื้นที่ที่เป็นคนที่สามารถต่อรองกันได้เป็นพี่เลี้ยงด้วย ตรงนี้สำคัญ ถ้าปล่อยให้กลุ่มเด็กไปทำอย่างเดียวหรือไปผูกติดเอาไว้กับข้าราชการบางส่วนไม่ได้ 100 % นะครับแค่บางส่วน มันอาจจะมีปัญหาได้ แต่ถ้าเมื่อไรที่จับพี่เลี้ยงที่เป็นข้าราชการด้วยและมีใจอาสาทำงานเพื่อเด็กด้วยจะประสบความสำเร็จ 2 เรื่องนี้ครับ นำแก้ปัญหาของคนทำงานได้ ส่วนเรื่องเทคนิคก็ไปเจอพูดคุยอย่างไร เขาคูยกันไปแล้ว 3 แต่ผมจะพูดถึงลักษณะของปัญหาที่เราพบ และเราแก้ไขที่ผ่านมา

ผู้ดำเนินรายการ:

ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาดูเหมือนว่าทุกที่จะคล้ายๆ กัน เป็นปัญหาประเด็นเรื่องของการสื่อสาร วิธีคิด เรื่องการทำงานกับผู้ใหญ่ ถามนิคหนึ่งว่า แล้วปัญหาที่เกิดกับเด็กเอง ปัญหาในส่วนของเด็กเองมีบ้างไหม

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ปัญหาเด็กก็คือ 1) เด็กที่ทำงานจิตอาสาส่วนใหญ่เป็นนักเรียน เวลาเรียนเป็นเรื่องสำคัญ ผมจะพูดกับน้องๆ หรือกับตัวเองว่า เรื่องเรียนมันต้องมาก่อนกิจกรรม ทำอย่างไรไม่ให้เสียทั้ง 2 อย่าง ตรงนี้ครับเราแก้ปัญหาโดย เมื่อไรที่น้องๆ เข้ามาทำกิจกรรมกับเรา พี่ๆ ก็ต้องช่วยน้องเรียนด้วย ก็คือต้องดิ้นหนังสือด้วย นี่คือนในเรื่องของการเรียนครับ อีกเรื่องก็คือ พอเด็กออกมา พ่อแม่ไม่ค่อยวางใจว่า ออกมาจริงไหม ทำกันจริงไหม หลักฐานเรื่องรูปภาพ หลักฐานคลิปวิดีโอสั้นๆ ก็ได้ครับ ตรงนี้สำคัญก็ถ่ายแล้วให้น้องเอากลับไปให้พ่อแม่เห็นว่า ที่ลูกทำมา แม้กระทั่งเกียรติบัตรสักใบ หรือแม้กระทั่งเสื้อโครงการสักตัวมันกลับไปแล้วให้เขาเห็นว่าทำกันจริงๆ แล้วพี่ๆ ก็อย่าทำตัวเซเพลให้น้องเห็น น้องมาก็อย่าเที่ยวพาน้องไปทางไม่คืนะครับ พอเด็กมาแล้วพอคบพี่ๆ นี้ พ่อเราทำไป แรกๆ พ่อแม่อาจจะโอเคอยู่ ให้ไปดิ้นไหม แต่ถ้าเราพามาเรื่อยๆ ให้เขาเห็นพ่อแม่ก็จะเริ่ม

ยอมรับ แล้วอีกปัญหาหนึ่งที่พบกับตัวเองก็คือ บางครั้งความเป็นเด็กนี้ มักจะน้อยใจคนโน้นบ้าง น้อยใจคน
นี้บ้าง เราในฐานะพี่เลี้ยงต้องให้ความเป็นธรรมกับทุกคน ต้องยุติธรรมกับทุกคน จะรักใครชอบใครไม่ว่า จะรัก
ใครมากกว่ากันใครไม่ว่า แต่เวลางาน เวลาทำกิจกรรมทุกคนต้องให้ความเท่าเทียมกัน ยุติธรรมกัน หลากๆ จังหวัด
ที่เกิดปัญหา ก็คือ พวกใครพวกมัน ถ้าไม่ใช่พวกตัวเองอย่าเข้ามา ถ้าเกิดปัญหานี้ลี้มทันที สภาเด็กหลายๆ จังหวัด
ตอนนี้ที่เป็นปัญหาก็คือ ดึงพวกตนเองเข้ามาแล้วทิ้งคนอื่นไป บางคนความสามารถดีครับ แต่ไม่มีโอกาสได้เข้า
มา

ผู้ดำเนินรายการ:

เอาแต่แก๊งตัวเอง

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ใช้ครับ เอาแต่แก๊ง

ผู้ดำเนินรายการ:

แก๊งอื่นไม่เอา

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

คนอื่นไม่เอา ตรงนี้ระวังไว้ให้ดี ทุกพื้นที่ไม่ใช่สภาเด็กนะครับ ทุกองค์กรถ้าเมื่อไรที่ไม่ให้ความ
ยุติธรรมเท่ากัน ลี้มทันทีครับ นี่คือนโยบายของเด็กที่ผมพบเห็นมา

ผู้ดำเนินรายการ:

ที่อื่นมีไหมครับเกี่ยวกับปัญหาเรื่องตัวเด็ก

น็อต (สภาเด็กนนทบุรี):

ของน็อต อย่างที่บอกตอนแรกครับ ว่าเป็นเรื่องกำลังใจในการทำงานและอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องบอกและ
พูดกันก็คือ ในเรื่องของการทำงานของตัวเด็กนี้ ทักษะในเรื่องของการจัดกิจกรรม การบริหารจัดการ โครงการ เด็ก
ขาดตรงนี้ แล้วบางทีการทะเลาะกับผู้ใหญ่เรื่องใบสำคัญเรื่องการแสดงเงิน มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ให้เงิน
โครงการไป 50,000 นื่องทำใบเสร็จแต่ไม่ได้เก็บ หายไป 4,000 5,000 10,000 ตรงนี้มีปัญหาที่ต้องมานั่ง clear

กัน บางทีเจอปัญหาเราก็ต้องมาบอกน้องๆ คอยดู แล้วก็ทำอย่างไรให้น้องเรียนรู้ตรงนี้ อีกส่วนหนึ่งก็คือว่า การประสาน การปกครองกัน เรื่องการปกครองกันคิดว่า การปกครองกันในกลุ่ม สภาดูหลายที่ บางคนใช้การปกครองแบบแนวตั้ง คือ ประธานสภาเด็กต้องบอกว่าไม่ใช่เจ้านาย แล้วก็ไม่ใช่อะไรที่เป็นหัวหน้าสั่งการ สำคัญที่สุดคือบอกน้องว่า ประธานสภาเด็กคือคนที่ประสานประโยชน์ทำอย่างไรให้คนทำงานแต่ละคนมีงาน มีหน้าที่ของตัวเองทำ อันนี้สำคัญที่สุดที่ต้องประสานงาน แล้วทำอย่างไรให้รู้สึกว่าการอยู่ในสภาเด็กมันไม่ได้มาทำงาน แต่มันเป็นเหมือนกับเราอยู่อีกครอบครัวๆ หนึ่ง เป็นครอบครัวทำงานมีวัตถุประสงค์เดียวกัน การรวมกลุ่มคนทำงาน ไม่ว่าจะเป็นอย่างไง สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งก็คือว่า ต้องมีเป้าหมายเดียวกัน ถ้าเป้าหมายแตกต่างกัน รวมกลุ่มกันไม่เกิดประโยชน์ อย่างพวกเรานี้ถึงจะอยู่ต่างที่ต่างทางต่างชาติกัน แต่สุดท้ายเป้าหมายเราคือ เพื่อเด็กและเยาวชนเหมือนกัน

ผู้ดำเนินรายการ:

มาที่เป็ย

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

ในส่วนของสภาฯ จะมีปัญหาในส่วนของเด็กก็คือ เด็กไม่รู้จะเริ่มต้นทำงานตรงไหน คือเหมือนกับเรามีหน้าที่ให้แล้ว เราแบ่งหน้าที่ให้แล้ว แต่เด็กไม่รู้ว่าจะเริ่มทำตรงไหนจาก 1 2 3 4 5 คือ เหมือนกับเด็กทำงานไม่เป็นหรือว่าจะเข้าไปหาผู้ใหญ่หรือว่า...

ผู้ดำเนินรายการ:

...การจัดการ

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

ครับ ดังนั้นสภาเด็กเชียงใหม่เราเลยมีการประชุมในส่วนของเครือข่าย และก็มาพูดคุยกันอย่างเช่นที่ใหม่ พูดเมื่อสักครู่ เหมือนกับการปรับบทเรียน เราเอาสิ่งที่ดีๆ ของแต่ละจังหวัด แต่ละ NGO แต่ละเครือข่าย เข้ามานั่งคุยกัน และก็วางแผนการดำเนินงานของสภาให้เป็นระบบ ซึ่งน้องๆ ทุกคนที่เข้ามาทำงาน สามารถที่จะดำเนินการเองโดยไม่จำเป็นต้องมานั่งประชุมในแต่ละเดือน เราสามารถคุยโทรศัพท์ เล่น Facebook หรือว่าดำเนินการต่างๆ ที่ไม่จำเป็นต้องมานั่งคุยกันปากต่อปาก แต่น้องๆ ก็สามารถที่จะไปติดต่อประสานงานหรือ

ว่าทำงานเองได้ แต่ก่อนที่จะเป็นอย่างนี้ครับ มันต้องใช้ระยะเวลา และก็ต้องให้ความรู้ความเข้าใจในระบบงานเหล่านั้นอย่างมาก

ผู้ดำเนินรายการ:

เรื่องของการจัดการ ฝึกเขา พัฒนาเขา ในเรื่องของการจัดการอะไรสักเรื่องหนึ่งจะทำอย่างไรมีขั้นตอนอย่างไร

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ในส่วนของสภาเด็กอุบลฯ นะครับ ส่วนใหญ่ก็จะมีปัญหาในเรื่องการเรียนอย่างที่ป๊าล่าว่า การจัดการนี้ไม่ค่อยมีปัญหาเท่าไรนะครับ เพราะว่าค่อนข้างที่จะไปด้วยกัน ก็คือคุยกันง่ายๆ แบบที่แบบน้องเหมือนนี่อดพูดนะครับ ก็คือพยายามเอาสิ่งต่างๆ ที่เพื่อนๆ เเล่มาประมวล แต่สิ่งหนึ่งที่มันขาดหายไป ผมคิดว่าอุบลฯ ขาดและลำบากมากในเรื่องของการเดินทางที่มันเป็นปัญหาก็คือ แต่ละอำเภอมันอยู่ไกลกันมาก จากอำเภอเมืองอุบลฯ ไปยโสธร ยังไกลกว่าไปอีกอำเภอหนึ่งในตัวจังหวัด

ผู้ดำเนินรายการ:

จังหวัดอุบลฯ เป็นจังหวัดใหญ่

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ค่อนข้างลำบากในการเดินทางและก็เวลาที่จะเดินทาง สมมุติว่าจะมาจากโพธิ์ไทร ถ้าจะเข้ามาในเมืองที่เราจัดกิจกรรมนี้ต้องใช้เดินทาง ถ้าจัดสัก 8 โมง น้องต้องออกจากโพธิ์ไทรประมาณตี 4 ตี 5 กว่าๆมาถึงนะครับ มันก็เลยเป็นปัญหาว่า พอเราจะประชุมอะไรแต่ละที ก็ต้องรอกคนนั้นคนนี่ นี่เป็นปัญหา แต่ว่าในเรื่องของการบริหารจัดการเองก็ดี ในเรื่องของการเรียนเองก็ดีเราก่อนข้างจะไม่มีปัญหา คือในเรื่องของการเรียนสมมุติว่าถ้ามีกิจกรรมในวันนั้นๆ มีประชุมหรือมีอะไร เราก็คงจะให้น้องที่เรียน กศ.บป. หรือว่าเรียน กศน. ไปประชุมในวันที่เขาไม่มีเรียนนะครับ แต่ว่าน้องที่ยังอยู่ในระบบ เราก็คงจะพยายามจัดกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของเขาเฉพาะเสาร์ อาทิตย์ หรือวันหยุด

ผู้ดำเนินรายการ:

ไม่ทราบน้องๆ มีคำถามอะไรไหมจริงๆ อยากให้ร่วมพูดคุยคำถาม กระทั่งมีคำถามอะไรไหม

ผู้เข้าร่วมกิจกรรมชาย (พี่เลี้ยงจากกระบี่):

ขอแลกเปลี่ยนนะครับคือ ผมก็เป็นพี่เลี้ยงในกระบี่ กิจกรรมของเรา เน้นในเรื่องของงานพัฒนา เริ่มต้นกระบวนการในการทำงานเรามีกลุ่มของ อบข. ก็คือเข้าไปจัดตั้ง อบข. ให้น้องๆ เยาวชนในหมู่บ้านนะครับ ประมาณ 20-30 คน ก็มีการเลือกตั้งน่ะครับ เลือกตั้งก็คือ ยกการเลือกตั้ง อบต. เข้ามาเป็นกระบวนการในการหาเสียง มีการลงคะแนน อะไรต่างๆ

ผู้ดำเนินรายการ:

ก็คือไปเลียนแบบรูปแบบ

ผู้เข้าร่วมกิจกรรมชาย (พี่เลี้ยงจากกระบี่):

ใช้กระบวนการให้เขาเข้าไป ให้เขาฝึกประชาธิปไตยเป็นแบบนี้ละ เวลาลงคะแนนเสียง เวลาใช้ประชาธิปไตยทำอย่างไรกันบ้าง ก็คัดเลือกเข้ามา 8 คน ก็มีทีมงานประธาน รองประธาน ส่วนหนึ่งทางกลุ่มพี่เลี้ยงก็จะมีการอบรมในเรื่องบทบาทหน้าที่การทำงาน อบรมเรื่องของระบบการบัญชี เพราะเราจะมิงงบประมาณสนับสนุนลงไป ในส่วนของงบประมาณสนับสนุนลงไปคือ เราจะไม่บอกว่าเรามิงงบประมาณเท่าไร ผมก็จะให้น้องๆ เขียนโครงการขึ้นมาก่อน แต่ว่าก่อนที่เราจะเขียนโครงการก็จะมีการอบรมในเรื่องการเขียนโครงการว่ามีอย่างไรบ้าง หลักการ เหตุผล วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และกึ่งงบประมาณ เราจะไม่บอกว่าเรามิงงบประมาณ 50,000 ถ้าเราไปบอกว่ามิงงบประมาณ 50,000 ก็จะใช้ทั้ง 50,000 พอดี ก็คือใส่กระบวนการเหล่านี้ให้เขาไป ส่วนหนึ่งในการทำงานก็มีตั้งแต่ต้นๆ ที่เรียนอยู่และก็ไม่เรียน ระยะเวลาคณะกรรมการทำงาน 2 ปี ปัญหา ก็คือการถ่ายทอดระหว่างรุ่นพี่สู่รุ่นน้องค่อนข้างจะลำบากเพราะว่าในส่วนของเด็กที่ยังเรียนอยู่ระดับ ม.3, 4, 5 พอโตขึ้นเขาจะเรียนต่างจังหวัด การถ่ายทอดให้กับรุ่นน้องก็จะไม่มี ในส่วนที่น้องๆ คนที่ไม่เรียนก็ออกไปทำงานข้างนอกอยากทราบปัญหานี้ในการถ่ายทอดรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง เรารับมืออย่างไรบ้าง

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ผมต้องบอกว่าคงจะต้องใช้อาวุธที่ปลาพูด ก็คือ การสร้างเครื่องมือเพื่อที่จะให้เด็กได้เรียนรู้จากคู่มือจริงๆ แล้วทุกจังหวัดก็เคยมีปัญหาเหล่านี้ที่พี่พูดก็คือ การส่งต่อ ส่งไม้ต่อไม่ได้ พอรุ่นน้อง ม.6 จบไป อ้าว! จังหวัดนี้หาย อยู่ดีๆ ประธานอำเภอนี้ตายไป ทำอะไรไม่ได้ เหมือนกับที่อุบลฯ น้องประธานอำเภอเมืองเพิ่งตายเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เราจะแก้ปัญหานี้อย่างไรจริงๆ แล้วเราน่าจะมีการสร้างคู่มือครับพี่ คือเราจะมีแนวคิดที่คล้ายกันกับ อบต.ที่อุบลฯ ผมคิดว่า ถ้าเรามีคู่มือสักเล่มที่พอเปิดอ่าน เราก็รู้เลยว่าสิ่งที่ทำมานี้มันมีอะไรบ้าง

ผู้ดำเนินรายการ:

คือ ต้องสกัดจากประสบการณ์ จะทำอะไร มีอะไร

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ใช่ครับ สิ่งที่เราสามารถทำต่อจากพี่เขาหรือว่าพัฒนาต่อไปมีอะไรบ้าง ถ้ามีคู่มือมันก็จะเห็นภาพการทำงานที่ชัดเจนขึ้น อาจจะไม่เป็นหนังสือเพราะเด็กอาจจะไม่ชอบอ่านหนังสือ อาจจะเป็นสารคดี เป็นซีดี เป็นคลิปสั้นๆ อะไรอย่างนี้ครับ ทำกิจกรรมอะไรมาอะไรก็อัดเป็นคลิปไว้ รวมๆ ไว้ พอมีรุ่นต่อไปเราก็อาจจะไปพูดสะกิดนิดหน่อยหรือแม้กระทั่งตัวพี่เองที่เป็นพี่เลี้ยง อาจจะเป็นคู่มือที่ดีมากๆ สำหรับน้องๆ ก็ได้ เพราะผมเชื่อว่าเด็กที่อยู่ในระบบการศึกษาเขาทำงานได้ไม่ค่อนเต็มที 100% อยู่แล้ว บางส่วนอาจจะทำได้ 50 บางส่วนอาจจะทำได้ 80 ยิ่งน้องๆ ที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมค่อนข้างที่จะหาเวลาทำกิจกรรมยาก ฉะนั้นประเด็นสำคัญก็คือ พี่อาจจะต้องให้น้องๆ ที่อยู่นอกระบบการศึกษา เช่น กศน.หรือว่าน้องๆ ที่เรียนรู้ด้วยตัวเองในชุมชนมามีส่วนร่วมกับกิจกรรมให้มากๆ ให้เกิดความภาคภูมิใจว่าเราเป็นส่วนหนึ่ง แล้วเขาก็จะสามารถที่จะถ่ายทอดให้กับเพื่อนๆ ได้

น้องต (สภาเด็กถนนทิวรี):

ของผมมี 2 ส่วนที่จะแนะนำครับ ก็คือ 1) การกระจายงาน ก็คือเวลางานเข้ามา ผมบอกไว้เบื้องต้นว่าผมจะกระจายงานให้น้อง น้องคนไหนยังไม่เคยไปไหน ให้ไป แต่สำคัญที่สุดก็คือต้องดูจริตของคนทำงานเพราะว่าจริตของคนทำงานมันไม่เหมือนกัน บางคนนี่ จริตตรงกับงานนี้ก็ส่งไปงานนี้ อย่างงานวิชาการน่าเบื่อๆ รู้เลยน้องคนนี่ไม่ชอบแน่ๆ ต้องไปพวกค่าย อบรม อะไรพวกนี้ที่เขาชอบไปก็อาจจะส่งไป พวกนี้โอเควิชาการได้นิ่งๆ ได้ก็ส่งไป

ผู้ดำเนินรายการ:

แต่ปกติทำงานคือ ต้องกระจาย

น้องต (สภาเด็กถนนทิวรี):

ใช่ ต้องกระจาย อีกอย่างก็คือ การประสานงานกันระหว่างทีมงาน และการเป็น buddy กัน ผมบอกน้องว่า สมมุติผมมีวิชาอยู่ 100 ผมไม่รู้ว่าใครรับผมไปได้เท่าไร แต่ทุกครั้งที่เวลาเราไปไหนทำอะไรด้วยกัน ให้ดูสิ่งที่ทำเพราะถ้าเกิดพี่ไม่อยู่แล้ว เราต้องจำตรงนั้นไปทำต่อ แล้วเราก็จะมีระบบ buddy นะครับ เป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง คือ

คนที่ทำงานเรียนรู้งานแล้วก็จะส่งไม้ต่อคือสอนให้กับรุ่นที่เป็น buddy กันนะครับ แต่อยู่ในอำเภอเดียวกัน แล้วเราก็จะใช้อำเภอที่อยู่ใกล้กันคอยสอนงานกัน แล้วพี่แต่ละอำเภอก็จะไปสอนงานน้องในระดับตำบล น้องประธานสภาตำบลก็จะได้เข้ามาเรียนรู้งานในส่วนของอำเภอ ส่วนของจังหวัด เมื่อก่อนเวลาที่มีกิจกรรมสภาเด็กและเยาวชนมันจะเป็นภาพของจังหวัดมากกว่าเป็นของอำเภอ ของตำบล แต่วันนี้จังหวัดต้องผันตัวออกมา จังหวัดต้องเป็นเพียงแค่คนคอยดูแล คนคอยประสานงานทำอะไรให้ตำบลมีผลงาน ไม่ต้องทำกิจกรรมแข่งกับตำบลก็ได้ คือเราทำกิจกรรมมาเยอะแล้วเราต้องถอยออกมา ให้น้องตำบลบ้าง พอน้องตำบลทำงานเป็น เราก็มาจัดรวมกันครั้งเดียวก็ได้ ถ้ามองน้องแต่ละตำบลมีผลงานอะไรบ้าง เป็นภาพของจังหวัด มันเหมือนกันภาพตำบลดี ผมเชื่อว่าภาพจังหวัดก็ดี

ผู้ดำเนินรายการ:

เยี่ยมๆ

น้องเปีย (สภาเด็กเชียงใหม่):

สำหรับเชียงใหม่ที่ทำงานในส่วนของตำบล จริงๆ มองภาพแล้วว่าในส่วนของตำบลกับหมู่บ้านจะไม่ค่อยมีปัญหา เพราะว่ามีคนส่งไม้ต่อเยอะ ถ้าเราทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องแล้วก็พยายามดึงเด็กเข้ามามีส่วนร่วมก็จะเกิดอย่างที่ว่าทั้ง 3 คนพูดว่าเกิดความผูกพัน เกิดการเชื่อมโยงและเราจะมองได้เลยว่าคนนี่เหมือนจะเป็นตัวแทนที่จะมาเป็นแกนนำกับเรานะ คนนี้ใช่

ผู้ดำเนินรายการ:

จะได้เรียนรู้ว่าคนไหนเป็นอย่างไร

น้องเปีย (สภาเด็กเชียงใหม่):

ใช่ ก็สามารทำงานร่วมกับเราได้ ซึ่งจะแตกต่างกับส่วนของอำเภอกับจังหวัด ยกตัวอย่างจากปีนี้ เป็นประธานจังหวัดเชียงใหม่ แต่ปีต่อๆ ไปอาจจะไม่ได้เป็น เพราะในส่วนของจังหวัดกับอำเภอจะต้องไต่เต้ามา ตั้งแต่ระดับตำบลขึ้นมาอำเภอเป็นตัวแทน ก็คือไต่มาจากระดับตำบล มาอำเภอและก็มีมาจังหวัด แต่น้องๆ ในตำบลกับในหมู่บ้าน น้องเขาไม่หาย ไปไหน น้องจะอยู่กับเราตลอดนะครับ ดังนั้นวิธีการที่เชียงใหม่ใช้ก็คือ การทำกิจกรรมและดึงน้องมาทำกิจกรรมเยอะๆ แล้วเราจะมองเห็นเองนะครับว่าน้องคนไหนที่จะเข้ามาสานต่อ งานกับเราได้ และอีกส่วนคือ พี่เลี้ยง เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดที่จะชี้แนะแนวทางน้องๆ การทำงานกับเด็กก็เหมือน

จับปู้ใส่กระดิ่งครับ แต่ละคนจะมีทิศทางแนวทางของตัวเอง ดังนั้น พี่เลี้ยงจะต้องเป็นผู้ที่มาตีกรอบ ที่จะให้
น้องๆ ดำเนินการร่วมกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพนะครับ โดยไม่มองความคิดของตัวเองเป็นหลัก นี่คือน้องที่คิดว่า
ดีที่สุดใน

ผู้ดำเนินรายการ:

ก่อนที่จะถึงปลา เพราะว่าปลาเขาจะมีกิจกรรม ผมไม่แน่ใจว่าวันนี้หรือพรุ่งนี้

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

พรุ่งนี้ครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

พรุ่งนี้ก็จะพูดเรื่องนี้โดยเฉพาะเลยนะ เกี่ยวกับเรื่อง เด็กแถว 1 2 3 ความหมายก็คือว่าการจะสร้างรุ่นต่อ
รุ่นไม่ให้ขาดช่วงทำอย่างไร พรุ่งนี้จะเต็มเวอร์ชัน แต่ว่าตอนนี้เอาแบบตัวอย่างก่อน

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ตัวอย่างก่อนครับ พรุ่งนี้จะมีเสวนาเรื่อง เด็กแถว 1 2 3 ที่ตรงลานพุทธธรรม บ่ายประมาณบ่าย 2 จะอยู่
ในส่วนของกลุ่มนี้นะครับ

สำหรับที่ตรังนะครับ การสร้างคนทำงานในแต่ละรุ่น เราจะมุ่งเน้นเรื่องของการกรอกบทเรียนของพี่เก็บ
เอาไว้ แล้วสร้างออกเป็นคู่มือ เก็บเป็นหลักสร้างเป็นคู่มือไว้ สองคือ เรานั่นเรื่องของการดูแล เด็กแต่ละรุ่น
จะต้องมีพี่คอยดูเป็นที่เลี้ยงอยู่ 1 ต่อ 5, 1 ต่อ 10 ว่ากันไปนะครับ สมมุติปีที่ผ่านมามีผมดูแลส่วนองงานเกี่ยวกับ
เรื่องการจัดการทุกโครงการของสภาเด็กของศูนย์ประสานงาน จะมีน้องอีกชุดหนึ่งเป็นทีมช่วยจัดการ จะมี 3 ทีม
นะครับ คือถ้าสร้าง 2 ทีม พอ 1 พันนี้ 2 จะขึ้นมาแล้ว จะสร้างคนต่อไปมันต้องใช้เวลาพอสมควรนะครับ แต่ถ้า
เรามี 3 ทีมนะครับ พอ 1 ไป 2 ขึ้น ยังมี 3 ดำรงไว้ 3 ก็จะช่วย 4 ต่อได้นะครับ คือเราจะสร้างในลักษณะคนต่อ
กันและเวลาพาไปเรียนรู้ นะครับ ไม่ใช่พาไปเรียนรู้อย่างเดียว คือน้องเห็นพี่ทำอะไร น้องก็สังเกตนะ แต่เราก็ต้อง
คอยชี้แนะว่าพี่ทำบางที่มันผิดนะหนอย่าเอาแบบอย่าง เพราะเรียนรู้ตามกันเราก็ไม่ได้ถูก 100% แต่จะมีบาง
เรื่องที่เราต้องทำให้มันผิดเพื่อให้สามารถพองค์กรให้มันอยู่รอดต่อไปได้ มันเป็นกลวิธีต้องสอนน้องด้วย อีก
ประเด็นหนึ่งที่ยากฝากไว้ก็คือ วิชาที่อยู่ในตัวพี่ บางคนไม่รู้จะหวงไปไหน บางคนพอไปแล้วไม่ให้ จะมาคน
เดียวไม่ได้เราต้องมีจิตอาสา นะครับ แล้วต้องให้ ให้น้องให้หมด พอเราไปแล้วน้องจะได้ระลึกไว้ว่าพี่เคยให้เรา

ไว้ บางคนไปก็ไปหมดเลยครับแม่เอกสารก็เก็บหมดครับ เก็บไปขายก็มีครับ ตรงนี้สำคัญ วิชาที่บางที่เราได้มาเราก็ไม่ได้ลงทุนอะไร แต่เราลงทุนกำลังแรงกำลังใจลงไป มันก็อยู่ในตัวเรา เราไม่ได้เสียตังค์ แล้วคนที่มาเอาจากเรา เขาไม่ได้มาเอาอะไรจากเราที่เราต้องเสียตังค์ให้เขา เขาแค่มาเรียนรู้เราก็ให้โอกาสน้องได้เรียนรู้กับเรา การสร้างคนมันเป็นบุญที่ยิ่งใหญ่ด้วย

ผู้ดำเนินรายการ:

พุ่มนี้ นะครับ เด็กแถว 1 2 3 ที่เวทีสวนพุทธธรรม เวลาบ่าย 2 – 3 โมง นะครับ ยกทีมเลย เขาจะมาแชร์เทคนิคว่าเวลาทำ เขาทำอย่างไร ที่เขาบอกว่ารุ่นที่ 1 ที่เขาใช้คำว่า แถว 1 2 3 เด็กเราต้องเข้าใจนะ ว่ามันจะต้องมีโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ไปเรื่อยๆ นะครับ เพราะฉะนั้นมันต้องมีข้างหลัง ต้องเตรียมการสำรองเอาไว้ อย่างน้อง 3 แถว สูตรเขาก็คือ 3 แถวกันเหนียวไว้ก่อน จะได้ต่อเนื่องกันได้ เพราะไม่แน่ว่าแถว 2 แถว 3 มันอาจจะหลุดไประหว่างทางก็มี ฉะนั้นอาจจะต้องมีเทคนิคเล็กๆ น้อยๆ อีก พุ่มนี้ใครอยากฟังเวอร์ชันเต็มว่าวิธีการป้องกันปัญหาพวกนี้ทำอย่างไร โอเค คิดว่าเราใช้เวลาพอสมควรแล้ว สุดท้ายจริงๆ ใครอยากพูดอะไร ช่วงท้ายอยากจะทำอะไรถึงคนทำงานเยาวชนนะครับ ถึงน้องๆ เยาวชนเราอยากฝากอะไรในฐานะที่ทำงานมานาน

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

ผมคิดว่าสิ่งหนึ่งที่น้องๆ ที่ทำงานด้านเด็กหรือว่าแม่กระทั่งตัวพี่ๆ เอง ผมจะฝากไว้อยู่ 3 อย่าง ก็คือ 1) ควรที่จะมีกิจกรรมอะไรที่จะเสริมกำลังใจ 2) สร้างงานใหม่ 3) เปลี่ยนแนวคิด 3 อย่างนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ผมใช้ในการทำงานมาตลอดก็คือ ทุกปีผมจะมีงานที่เป็นการเสริมกำลังใจให้น้องๆ คือการพาไปทัศนศึกษา แนนอน การไปทัศนศึกษาต้องเกิดแรงใจและแนวคิดของเด็กที่ได้เรียนรู้ต่างๆ ปีล่าสุดตอนที่เรามาถอดบทเรียนกันผมได้ไม่ว่าผมจะพาเด็กสภาเด็กอุบลฯ ทั้งตำบล อำเภอ จังหวัด ไปเชื่อมสัมพันธ์กับเยาวชนที่ประเทศลาว ซึ่งผมไปมาแล้วครับ แล้วผมเห็นแนวคิดที่เปลี่ยนไป เห็นกำลังใจที่เพิ่มขึ้น ได้เห็นงานใหม่ที่ต่อเนื่อง จัดกิจกรรมดีๆ ผมอยากให้หลายๆ จังหวัดที่อยู่ติดชายแดนเองก็ดีหรืออาจจะเอาจังหวัดที่ใกล้เคียงเรา ตอนนี้ที่ผมกำลังจะทำก็คือ จตุภาคี โดยจะมีอุบลฯ ศรีสะเกษ ยโสธร อำนาจเจริญ โดยที่อุบลฯ เป็นเจ้าภาพในการจัดการเรียนร่วมกันนะ ครับ ก็เกิดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ครับ มันจะทำให้เด็กที่ทำงานมีกำลังใจและเกิดแนวคิดใหม่ๆ แล้วเขาจะรู้สึกว่ามีใจมากขึ้นว่าเราเป็นคนที่สำคัญที่เขาถึงให้เราไปด้วย เกิดแนวคิดจากการเรียนรู้ที่ไปดูจังหวัดต่างๆ ไปแลกเปลี่ยนกับประเทศต่างๆ ผมแปลกใจที่ประเทศลาวเขามีการพัฒนาเด็กที่ดีกว่าไทยเยอะ ผมพูดได้เต็มปากคิดว่าไทยเยอะมาก เขามีสภาแม่หญิงลาวซึ่งเขาจะดูแลเด็กผู้หญิง โดยการถ่ายทอดของผู้หญิงที่มีอายุมากกว่า ถ่ายทอดจากผู้ใหญ่สู่เด็กไปเรื่อยๆ เป็นรุ่น สืบทอดทางวัฒนธรรม และส่วนผู้ชายเขาจะมีสภาชายหนุ่มลาว เขามีโรงเรียนฝึกเหมือนทหารเลยครับ เสาร์-อาทิตย์ต้องไปโรงเรียนนี้ เด็กๆ เหล่านี้ก็ได้ไปเรียนรู้กระบวนการต่างๆ ของเขา

และก็เกิดแนวคิดที่จริงๆ อุบลจะทำอะไรต่อกับลาวบ้าง ผู้ใหญ่ก็ให้การยอมรับว่าสามารถข้ามไปถึง ถึงแม้มันจะข้ามหน้าข้ามตาสภาเด็กแห่งประเทศไทยไปหน่อยก็คงไม่เป็นไร ก็คิดหน่อย ผมอยากฝาก 3 อย่างที่ผมพูดเอาไว้

ผู้ดำเนินรายการ:

3 อย่างที่ว่า ให้กำลังใจ เกิดงานใหม่

น้องใหม่ (สภาเด็กอุบลราชธานี):

เปลี่ยนแนวคิด

ผู้ดำเนินรายการ:

เพราะว่าเด็กๆ ชอบอะไรใหม่อยู่แล้ว ถ้าจำเจบ่อยๆ เขาก็จะเบื่อเขาก็จะหายไป เพราะนั่นต้องคิดใหม่อยู่เรื่อย แล้วก็ให้ใหม่

น้องต (สภาเด็กนนทบุรี):

ครับของผมนี่ก่อนที่จะจากทุกท่านไป ก็ขอฝากข้อคิดไว้อย่างหนึ่งคือว่า อย่ามองข้ามกิจกรรมของเด็ก แม้ว่ามันจะเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม ผมเชื่อว่าสิ่งเล็กๆ ถ้าเกิดเราตั้งต้นดีๆ และเราให้การสนับสนุน สักวันมันจะยิ่งใหญ่ อย่างวันนี้ผมพาน้องๆ ที่เป็นกลุ่มคนตรีอย่างอูคูเลเร่มาเล่นดนตรี ทำ workshop สอนเล่นดนตรีอูคูเลเร่ กิจกรรมนี้เด็กวัยรุ่นเขาทำกันใหม่ ก็ทำกัน แต่มันยิ่งใหญ่อย่างไร มันยิ่งใหญ่ตรงที่ว่า อย่างน้อยๆ เขา รวมกลุ่มกันในเรื่องที่สนใจ เขาไม่ได้ไปไหนอยู่ในสายตาของเรานะครับ แล้วเขาก็มาแบ่งปันสิ่งที่เขาชอบให้เพื่อน มาแชร์ความสุขกัน ผมว่าอันนี้สำคัญ ทำงานสภาเด็กนี้ ถ้าเข้ามาทำแล้วไม่มีความสุข อย่าทำเลยดีกว่านะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

อย่ามองข้ามเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของเด็ก พยายามเก็บข้อนี้มาพัฒนา มาคิดกิจกรรมใหม่ อันนี้สำคัญแล้วก็อย่าลืมความสุข เด็กทำแล้วมีความสุขใหม่ ถ้าเขามีความสุขเดี๋ยวมันไปเอง

น้องต (สภาเด็กนนทบุรี):

เรียกว่าคนสำราญ งานสำเร็จ

ผู้ดำเนินรายการ:

คนสำราญ งานสำเร็จ

ปาล์ม (สภาเด็กตรัง):

ของผมห่วงกลัวทั้งห้าก็คือ ในองค์กรถ้าร่วมกันแล้วผมจะบอกน้องเสมอ ไม่ให้เกิดเป็นการแบ่งหรือแยกอะไรกัน แต่เราจะพูดให้ฟังกันเสมอว่า ถ้ามาก่อนคือ พี่ มาหลังนี่คือ น้อง มาพร้อมคือ เพื่อน วัฒนธรรมองค์กรจะสามารถเป็นไปได้ เมื่อทุกคนเคารพซึ่งกันและกัน และก็ให้เกียรติกันและกันนะครับ และเมื่อทำงานแล้ว ความหวังของพ่อแม่หรือใครก็ตามเมื่อเข้ามาอยู่ในองค์กรแล้วเราในฐานะรุ่นพี่เมื่อบาน้องเข้ามาแล้วต้องสอนให้เขาเป็นคนดี คนเก่ง และก็ให้เขาอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ตรงนี้เป็นเป้าหมายที่สมบูรณ์ที่หากเราทำ 3 อย่างนี้ได้ พ่อแม่จะมีความภาคภูมิใจกับลูกของตัวเอง และเราก็มีความภาคภูมิใจที่จะสร้างคนต่อไปด้วยอันนี้สำคัญ

ผู้ดำเนินรายการ:

ก็เป็นวัฒนธรรมที่ให้อัจฉริยะวัฒนธรรมแบบพี่ แบบน้อง เพื่อน ที่จริงเป็นเรื่องไทย ๆ นะ ถ้าเราไปดูฝรั่งไม่มี มีแต่ I กับ U เหมือนกันหมดไม่ว่าจะพี่ จะน้อง เพื่อน ของเรานี้เรียกพี่ เรียกน้อง เรียกเพื่อน อันนี้เป็นเรื่องที่สำคัญที่จะรักษาสังคม ความเป็นลำดับของมัน แต่ว่าไม่ได้แบ่งว่าพี่จะต้องถูกเสมอ อันนั้นไม่ใช่ะ เป็นอีกเรื่องนึง ผมว่ารักษาสิ่งๆอันนี้ไว้

น้องเป็ย (สภาเด็กเชียงใหม่):

อยากจะฝากสั้นๆ ครับ คือ หาโอกาสเพื่อการพัฒนา นะครับ เพราะว่าการทำงานสภาเด็กเหมือนกับเราได้โอกาส โอกาสดีนอกจากเราได้แล้ว เราอยากให้น้องๆ ที่มาทำกิจกรรมมองว่าเราสามารถมีโอกาสเข้าไปทำงานร่วมกับองค์กรอื่นใหม่ และนอกจากนี้ เมื่อเราได้รับโอกาสนั้นแล้วมันเกิดการพัฒนาอย่างไร ไม่ใช่เพียงเฉพาะว่าเราทำให้น้องๆ ที่มาร่วมกิจกรรมพัฒนาความคิด พัฒนาสมอง นะครับ แต่เราถามตัวเองว่าเราได้อะไร เราเกิดการพัฒนาอะไรบ้าง จากการทำกิจกรรมนั้น เราทำให้น้องๆ เติบโตขึ้นนับได้จากขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 10 แต่เรายังอยู่ที่ขั้นที่ 1 อยู่เลย เหมือนไม่เกิดประโยชน์อะไรกับตัวเอง ดังนั้นอยากให้เราไปพร้อมๆ กัน ทั้งสิ่งที่เรามอบให้น้องกับสิ่งที่เราจะก้าวขึ้นไปนะครับ

ผู้ดำเนินรายการ:

ครับ นี่ก็เป็นน้องๆ ที่มีประสบการณ์ เริ่มจากการทำงานจากเด็กน่ะครับ จากตัวเป็นเด็กแล้วตอนนี้ก็พัฒนาขึ้นมาเรื่อย คิดว่าหลายปี ได้มาแชร์ เวลาเท่านี้คิดว่าคงได้ไม่เยอะนะครับ ที่นี้ว่าสมมุติว่าถ้าน้องๆ คนไหนที่อยู่ใกล้พี่คนไหนในพื้นที่จริงน่ะครับ อยากเรียนรู้ในเชิงลึก อยากไปแลกเปลี่ยนในพื้นที่ ผมว่าอันนี้จะได้มากยิ่งขึ้นน่ะครับ แล้วก็อาจจะโยกโยกกันเป็นเครือข่าย ไปร่วมเรียนรู้จะยิ่งได้มากยิ่งขึ้นครับ สิ่งที่สำคัญที่พี่หลายคนพยายามสื่อออกมาก็คือว่า การที่จะเล่นบทเป็นพี่เลี้ยงน้องหรือคุณดูแลน้องน่ะครับ สิ่งที่สำคัญที่สุดของบทบาทของพี่ก็คือว่า เราต้องตั้งคำถามกับน้องเสมอว่า สิ่งที่น้องทำคุณค่ามันคืออะไร แต่เขาต้องคิดเองนะ เราไปบอกเขาไม่ได้นะว่าคุณค่าสิ่งที่กำลังทำมันคืออะไร อาจจะเป็นความสุขของเขา อาจจะเป็นความเก่งของเขา อาจจะเป็นชุมชนได้ประโยชน์กับท้องถิ่นของเขาเนาะครับ หลายรูปแบบ สิ่งเหล่านี้เราต้องคอยย้ำอยู่เรื่อยๆ ให้น้องเขาเห็นคุณค่า ถ้าเขาเห็นคุณค่าด้วยตัวเองแล้ว วันนั้นแหละเขาก็จะอินอยู่กับมัน เขาก็จะติดอยู่กับมัน นี่เป็นส่วนที่สำคัญมากๆ สำหรับคนที่พี่เลี้ยงจะต้องทำสิ่งเหล่านี้ ย้ำทำๆ อยู่เสมอไม่ว่ามันจะเล็กแค่ไหนก็ตาม

ขอขอบคุณน้องๆ ที่มาแลกเปลี่ยนด้วยการปรบมือแบบบ้านนอก โอเคเนาะครับถือว่าขอบคุณมาก
ขอบคุณทุกคนด้วยที่มาร่วมเวทีนี้ ก็คงยุติเพียงเท่านี้เนาะครับ

